

בעניין:

אשר פרלמוטר ת.ז. 007472756
מרח' הרצל 66, חדרה 38267
ע"י ב"כ עו"ד נועם לאור ו/או עו"ד יאיר שפרן
ו/או עו"ד דורון ברד יצחקי ו/או עו"ד ניר כהן
מרחוב המסגר 55, ת.ד. 57140 תל אביב 67217
טלפון: 03-5610000 ; פקסימיליה: 03-5610222

המבקש;

- נ ג ד -

הוט-מערכות תקשורת בע"מ ח.צ. 520040072
בית ספרד, יורופארק 1, קיבוץ יקום 60972
טל': 077-7077000 פקס: 077-7078230

המשיבה;

מהות התביעה:	תביעה לסעד כספי שנתבקש אישורה כתביעה ייצוגית עפ"י חוק תובענות ייצוגיות, תשס"ו-2006
סכום התביעה האישית:	321.40 ₪
סכום התביעה הייצוגית:	מוערך בכ- 433,079,000 ש"ח

בקשה לאישור תובענה כתובענה ייצוגית

בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת כדלהלן:

1. לאשר את התובענה המצורפת לבקשה זאת (להלן – "התובענה") כתובענה ייצוגית, מכח חוק תובענות ייצוגיות, התשס"ו-2006 (להלן – "חוק תובענות ייצוגיות").
העתק כתב התובענה הייצוגית, מצ"ב ומסומן כנספח א' לבקשה.

נספח א'

2. לקבוע לפי סעיף 10(א) וסעיף 14(א) לחוק תובענות ייצוגיות, כי הקבוצה שבשמה תנוהל התובענה הייצוגית הנה כדלקמן:

כל אדם שהתקשר עם המשיבה בהסכם לקבלת שירותי טלויזיה, בהווה ו/או בשבע השנים שקדמו לבקשה, ואשר המשיבה גבתה ממנו עם הצטרפותו לשירותיה ו/או בכל מועד אחר תשלום דמי מנוי עבור יותר מחודש אחד ו/או גבתה ממנו מראש תשלום דמי מנוי עבור החודש הקלנדרי שבא לאחר מועד הגבייה בניגוד לאמור בהסכמי ההתקשרות של המשיבה עם לקוחותיה ובניגוד לתנאי רישיונה (להלן- "הקבוצה" או "הקבוצה המיוצגת").

בנוסף ו/או לחילופין יתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע הגדרה אחרת לקבוצה, לפי שיקול דעתו של כבוד בית המשפט.

3. לקבוע, כי עילות התובענה הן כדלהלן:

א. **הפרת הסכם** מכח דיני החוזים **ואי קיום חוזה בתום לב** לפי סעיף 39 לחוק החוזים (חלק כללי), תשל"ג-1973 (להלן- "חוק החוזים").

ב. **הפרת חובה חקוקה** לפי סעיף 63 לפקודת הנזיקין, ובכלל זה הפרת סעיף 11א' לחוק התקשורת, (בזק ושידורים), תשמ"ב-1982 (להלן- "חוק הבזק") וסעיף 2 לחוק הגנת הצרכן, תשמ"א-1981 (להלן- "חוק הגנת הצרכן").

ג. **הטעייה** לפי סעיף 2 לחוק הגנת הצרכן ולפי סעיף 15 לחוק החוזים, ו**תרמית** לפי סעיף 56 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש) (להלן- "פקודת הנזיקין").

ד. **עשיית עושר ולא במשפט** לפי חוק עשיית עושר ולא במשפט, תשל"ט-1979 (להלן- "חוק עשיית עושר ולא במשפט").

וכן כל עילה אשר עולה מהבקשה או כל עילה אשר כבוד בית המשפט ימצא לנכון להוסיף לפי סמכויותיו לסעיף 13 לחוק תובענות ייצוגיות.

4. לאשר לפי סעיף 13 לחוק התובענות הייצוגיות את התובענה כתובענה ייצוגית בכל שינוי שבית המשפט הנכבד יחליט עליו ביחס לבקשה, ובמידת הצורך בשינויים הנדרשים לשם הבטחת ניהול הוגן ויעיל של התובענה הייצוגית.

5. לקבוע, בהתאם לסעיף 14(א)(2) לחוק התובענות הייצוגיות, כי המבקש בבקשה זו יהיה התובע הייצוגי, וכי באי-כוחו בבקשה זו יהיו באי-כוח הקבוצה הכללית המוצעת לייצוג.

6. להורות למשיבה להשיב לחברי הקבוצה, המנויים על שירותי המשיבה **בהווה**, את דמי המנוי שגבתה מהם במועד הגבייה הראשון כהגדרתו להלן ו/או בכל מועד אחר, עבור החודש הקלנדרי שחל לאחר מועד הגבייה, בסך ממוצע של **275 ₪**; וכן לשלם להם ריבית פיגורים צמודה והוצאות גבייה בגין גביית יתר ובגין החזקת גביית יתר זו של דמי מנוי של חודש שלם שגבתה מהם המשיבה שלא כדין; **"מועד הגבייה הראשון"** לעניין זה משמעותו- מועד הגבייה הראשון בו גבתה המשיבה את דמי המנוי מלקוח חדש שהצטרף לשירותיה ו/או מועד הגבייה הראשון בו גבתה המשיבה את דמי המנוי ממנוי קיים לאחר חתימתו על הסכם חדש עם המשיבה בגין רכישת חבילה חדשה ו/או בגין כל עסקה אחרת שהתקשר בה עם המשיבה.

בנוסף, להורות למשיבה לשלם לחברי הקבוצה, שהיו מנויים על שירותי המשיבה **בעבר** ואינם מנויים עליהם כיום, ריבית פיגורים צמודה והוצאות גבייה בגין גביית יתר ובגין החזקת גביית יתר של דמי מנוי של חודש שלם (בסך ממוצע של 275 ₪) שגבתה מהם המשיבה שלא כדין ואשר החזיקה בה במשך כל תקופת המנוי שלהם ואף לאחריה, עד שהחזירה להם אותה, לאחר התנתקותם, ללא ריבית כלל.

7. כמו כן, להורות למשיבה לפצות את המבקש וכל אחד מחברי הקבוצה בסך של 50 ₪, בגין עוגמת הנפש שנגרמה להם בגין גביית היתר שגבתה מהם המשיבה ובגין הפיכתם לנותני אשראי ו"מלווים ללא ריבית" של המשיבה בעל כורחם.

לחלופין, להורות על כל סעד אחר לטובת הקבוצה כולה או חלקה כמופיע בסעיף 20(ג) לחוק תובענות ייצוגיות.

8. להורות, כי ההחלטה בבקשה זו ונוסחה יפורסמו בשני עיתונים יומיים בשפה העברית, וכן ליתן הוראות נוספות כפי שימצא לנכון בדבר אופן הפרסום כאמור, ולקבוע, כי המשיבה תישא בהוצאות הפרסום.

9. לאשר את התובענה כתובענה ייצוגית בכל שינוי שיחליט כבוד בית המשפט ביחס לבקשה נשואת התובענה הייצוגית והכל על מנת לאפשר ניהול הוגן ויעל של התובענה, וזאת לפי סעיף 13 לחוק התובענות הייצוגיות.

10. לקבוע את שכר טרחתם של עורכי הדין המייצגים את המבקש בתובענה הייצוגית בשיעור שלא יפחת מ- 15% מהסכום שיפסק בתוספת מע"מ כדין, עבור טיפול בתובענה בערכאה הראשונה.

11. לקבוע, כי חלק מסוים שיקבע בית המשפט הנכבד מתוך הסכום ו/או שווי הסעד שיפסק, לאחר ניכוי ההוצאות ושכר טרחת עורך דין, בשיעור שלא יפחת מ- 5% משווי הסעד הכולל שיפסק לטובת כלל חברי הקבוצה, ישולם ו/או יינתן למבקש, אשר טרח בהגשת התובענה ובהוכחתה.

12. ליתן הוראות נוספות בדבר הדין בתובענה כפי שימצא בית המשפט הנכבד לנכון.

13. לחייב את המשיבה בהוצאות בקשה זו ובשכ"ט עו"ד בצירוף מע"מ כדין בגינה.

14. לפי בדיקת ב"כ המבקש, נכון ליום הגשת תובענה זו לא נרשמה בפנקס התובענות הייצוגיות תביעה המעלה שאלות מהותיות בעובדה או במשפט הדומות לשאלות נשואת תובענה זו בפנקס התובענות הייצוגיות.

ואלו נימוקי הבקשה:

I. פתח דבר

15. תובענה זו עניינה בהתנהלות שערורייתית מצד המשיבה, חברת הוט, כלפי חברי הקבוצה, שבבסיסה הפיכת לקוחותיה, חברי הקבוצה, למלווים ללא ריבית של המשיבה, באמצעות גביית יתר שהמשיבה גבתה, וממשיכה לגבות, מלקוחותיה עם הצטרפותם לשירותיה, בניגוד לאמור בהסכמי ההתקשרות של המשיבה עם לקוחותיה ובתנאי רישיונה.

16. שיטת המשיבה ל"קבלת ההלוואה" מלקוחותיה הנה כדלהלן- המשיבה גובה מכל לקוח **חדש** במועד הגבייה הראשון שלאחר הצטרפותו (בד"כ ב- 28 לחודש) ו/או מלקוח **קיים** במועד הגבייה הראשון

שלאחר התקשרותו עם המשיבה בהסכם חדש, תשלום בגין אותו החודש שבו סופקו לו שירותי המשיבה ובנוסף היא גובה במועד זה תשלום דמי מנוי עבור חודש נוסף, בגין שירותים שיסופקו רק בחודש הקלנדרי הבא וזאת בניגוד גמור להסכם ולתנאי רישיונה.

17. המשיבה פעלה ופועלת בצורה זאת, למרות שמכח הסכם ההתקשרות של המשיבה עם לקוחותיה (סעיף 16.3.1), היא רשאית לגבות דמי מנוי, אחת לחודש קלנדרי, עבור חודש אחד בלבד, ואך ורק עבור אותו חודש קלנדרי שבו סופקו שירותי המשיבה למנוייה או לחילופין עבור חודש קלנדרי הקודם לו. על פי הסכם המנוי המשיבה אינה רשאית לגבות כל תשלום עבור החודש הקלנדרי הבא, וודאי שהיא אינה רשאית לגבות במועד גבייה אחד שני תשלומים: האחד- תשלום עבור החודש הקלנדרי שבו מסופקים שירותיה במועד הגבייה והשני - עבור החודש הקלנדרי שחל לאחר מועד הגבייה.

18. אם לא די בכך, לאחר גביית היתר שהתבצעה במועד הגבייה הראשון, המשיכה המשיבה, וממשיכה גם כיום, במשך כל תקופת המנוי, לגבות מכל לקוחותיה את דמי המנוי שלהם קדימה עבור החודש הקלנדרי הבא לאחר מועדי הגבייה, וזאת בניגוד גמור לחובתה מכח הסכמי ההתקשרות שלה עם לקוחותיה ולחובתה מכח הרישיון שמכוחו היא פועלת, לגבות את דמי המנוי אך ורק עבור החודש הקלנדרי שבו מתבצעת הגבייה או לחילופין עבור החודש הקלנדרי הקודם למועד הגבייה.

19. במילים אחרות, המשיבה מצאה דרך מקורית "לקבל הלוואה" ללא ריבית מחברי הקבוצה- לגבות מהם עם הצטרפותם לשירותיה (ולגבי לקוחות קיימים- עם חתימתם על הסכם חדש) במקום דמי מנוי עבור חודש אחד או חלק יחסי ממנו, דמי מנוי עבור שני חודשים קלנדריים; לאחר מכן להחזיק דמי מנוי של חודש שלם (אשר נגבו ביתר), כספיהם של לקוחותיה, בידיה; ולבסוף (לגבי חברי הקבוצה אשר כבר אינם מנויים על שירותי המשיבה)- להמתין עם החזרת גביית יתר זו ללקוחותיה עד 45 יום (ולעיתים 60 יום) לאחר תום תקופת המנוי שלהם! מיותר לציין, שכאשר המשיבה נאותה לבסוף להשיב לחברי הקבוצה את דמי גביית היתר הללו לאחר התנתקותם, בדרך כלל בתום מס' שנים שבהם הם היו מנויים על שירותיה, היא עשתה זאת ללא הפרשי ריבית והצמדה, האמורים היו להיות משולמים להם בגין הלוואה שהמשיבה "לקחה" מהם שלא כדין!

20. יודגש, כי המשיבה ידעה שהיא פועלת בניגוד להסכמיה ולהוראות הדין, ואף ניסתה להסתיר התנהלות זו באמצעים לא כשרים: המשיבה גבתה מכל לקוחותיה את דמי המנוי שלהם, שנגבו כאמור עבור החודש הבא, בימים האחרונים של החודש, לרוב ב- 28 לחודש אך במקרים מסוימים מועד זה חל ב- 30 או ב- 31 לחודש. אולם, את החשבונות עבור דמי המנוי הוציאה המשיבה ללקוחותיה, באופן תמוה, כשהתאריך הנקוב בה אינו תאריך הגבייה ואף לא חודש הגבייה אלא היום ה- 1 לחודש שאחריו, ואשר בעבורו נגבה התשלום.

21. אמור איפוא, על מנת להסתיר את מעשיה הפסולים, המשיבה הנפיקה ללקוחותיה, חברי הקבוצה, חשבונות מס בה נקוב תאריך החשבונות כיום הראשון לחודש הקלנדרי העוקב לחודש בו התבצעה הגבייה בפועל (לגבי גבייה אשר התבצעה ב- 28 לחודש ינואר לדוג', הוצאה חשבונות מס כשהתאריך הנקוב בה הוא 1 לפברואר). בדרך זו המשיבה ניסתה לטשטש את צעדיה ולהציג מצג כאילו הגבייה נעשתה כדין בגדרי החודש הקלנדרי החדש בעוד שבפועל הגבייה נעשתה עוד בחודש הקודם לו.

22. סיבה נוספת, חמורה לא פחות, לפעולת המשיבה בדרך זו הנה, שככל הנראה, בדרך זו המשיבה מקבלת מחברות האשראי את הסכומים, אשר היא גובה מלקוחותיה ב- 28 לחודש (או ב- 30 או ב- 31 לחודש), 3 ימים לאחר מכן, ב- 1 לחודש הבא (מכח ההסכמים שיש לה עימן). אם הייתה המשיבה פועלת כדן, בהתאם להסכם המנוי ובהתאם לחשבוניות המונפקות על ידה, והייתה גובה את דמי המנוי מלקוחותיה ב- 1 לחודש עבור החודש בו היא מספקת את שירותיה, היא הייתה מקבלת מחברות האשראי את הסכומים שנגבים עבורה מהלקוחות רק ב- 1 לחודש הבא או במועד מאוחר אחר, ונאלצת להמתין פרק זמן נוסף (ככל הנראה 30 יום) עד לקבלת הכספים הללו.
23. **כלומר, המשיבה פעלה ופועלת שלא בהתאם להסכם המנוי וגבתה וגובה דמי מנוי עבור החודש הבא על מנת לחסוך לעצמה את הצורך להמתין 30 יום ממועד חיוב הלקוחות, ב- 1 לחודש, ועד לקבלת כספי הלקוחות מחברת האשראי, ב- 1 לחודש הבא. תחת זאת, המשיבה גבתה מחברי הקבוצה את דמי המנוי ב- 28 לחודש עבור החודש הבא וקיבלה את דמי המנוי שלהם כעבור 3 ימים בלבד, ב- 1 לחודש!**
24. **בכך, עשתה המשיבה עושר ולא במשפט והשתמשה בחברי הקבוצה כאמצעי לקבלת הכספים מחברת האשראי 30 קודם למועד שהייתה מקבלת המשיבה את אותם כספים אם הייתה פועלת המשיבה בהתאם לאמור בהסכם המנוי והוראות הרישיון!**
25. לשם השוואה בלבד, בניגוד להתנהלותה השערורייתית של המשיבה, מתחרתה של המשיבה, חברת הלוויין- יס, פועלת בהתאם לאמור בהסכמי ההתקשרות שלה עם לקוחותיה ומחייבת את לקוחותיה חיוב אחד בודד בכל חודש ואך ורק עבור אותו החודש שבו סופקו שירותיה. יס אינה מחייבת מראש את לקוחותיה עבור החודש הקלנדרי הבא ומחייבת בהתאם לחשבוניות המונפקות על ידה ללא כל שוני בין מועד הגבייה לבין המועד המופיע בחשבונית.
26. המבקש יראה בתובענה זו, כי אף שהמשיבה מחויבת להוראות הסכם התקשרות שלה עם לקוחותיה, להוראות הרישיון שמכוחו היא פועלת ולהוראות הדין, היא הפרה את כל אלו ברגל גסה ובכך ביצעה כלפי המבקש ושאר חברי הקבוצה, לקוחותיה, עוולות של הפרת חוזה, הפרת חובה חקוקה, הטעייה צרכנית ותרמית ועשיית עושר ולא במשפט, והכל כמפורט להלן.

II. הצדדים

27. המבקש, מר אשר פרלמוטר, הנו אזרח ישראלי המתגורר בחדרה, אשר התקשר עם המשיבה, חברת הוט, בעסקה מתמשכת לקבלת שירותי תקשורת (טלוויזיה, אינטרנט וטלפון).
28. המשיבה, חברת "הוט- מערכות תקשורת בע"מ", הנה חברה ציבורית בע"מ, אשר החלה את פעילותה בשנת 2002 כתוצאה ממיזוג חברות כבלים שפעלו באותה עת בישראל. המשיבה מספקת שירותי טלוויזיה, תשתית אינטרנט וטלפוניה קווית באמצעות כבלים לקרוב למיליון בתי אב מנויים בישראל.

III. רקע עובדתי

29. החל משנת 2002, המשיבה מספקת ללקוחותיה שירותי טלוויזיה, אינטרנט וטלפוניה הקווית בכפוף לרישיון (להלן- "הרישיון") שהוענק לה מכח חוק התקשורת, (בזק ושידורים), תשמ"ב- 1982 (להלן- "חוק הבזק"). הסכמי ההתקשרות של המשיבה עם לקוחותיה מהווים חלק מתנאי רישיונה של המשיבה, והם עוברים אישור מראש של המועצה לשידורי כבלים ושידורי לוויין. הסכמים אלו

מפרטים את זכויותיה וחובותיה של המשיבה כלפי לקוחותיה, והם מחייבים את המשיבה הן על פי כל דין והן על פי תנאי רישונה.

30. ביום **27.12.09** הצטרף המבקש, שכבר היה מנוי על שירותי האינטרנט והטלפון של המשיבה, גם לשירותי הטלויזיה של המשיבה. עם הצטרפותו התקשר המבקש עם המשיבה בהסכם התקשרות שכותרתו- "הסכם למתן שירותי טלויזיה רב ערוצים – תנאים כלליים – הסכם מנוי מאוחד מיום 1.1.06" (להלן- "**הסכם המנוי**"). הסכם זה הנו חוזה אחיד המשמש את המשיבה בהתקשרותה עם כל לקוחותיה.

העתק הסכם המנוי, מצורף **כנספח א'** לתצהיר התומך בבקשה מטעם המבקש.

נספח א'

31. חודש ימים לאחר מכן, ביום **28.1.10**, חויב המבקש, באמצעות כרטיס האשראי שלו, בסך של **675 ₪** כאשר **397.39 ₪** מסך זה נגבה עבור שירותי הטלויזיה של המשיבה. המשיבה חיבה את המבקש בגין מס' ימים מחודש דצמבר 2009, עבור חודש ינואר 2010 כולו, ובנוסף- **עבור חודש פברואר 2010 כולו!** כלומר, במועד הגבייה הראשון לאחר הצטרפותו לשירותי הטלויזיה של המשיבה, ביום 28.1.10, המשיבה חיבה את המבקש, לא רק בגין החודש הנוכחי, חודש ינואר 2010, ובגין מס' ימים בחודש החולף, חודש דצמבר 2009, אלא גם **חיבה אותו בדמי מנוי מראש- בגין החודש הקלנדרי שלאחר חודש ינואר!**

העתק דף פירוט חיובי האשראי של המבקש, מצורף **כנספח ב'** לתצהיר התומך בבקשה מטעם המבקש.

נספח ב'

העתק החשבונית שנשלחה למבקש מהמשיבה בתאריך שונה מתאריך החיוב, מצורף **כנספח ג'** לתצהיר התומך בבקשה מטעם המבקש.

נספח ג'

32. מעיון בהעתק החשבונית שנשלחה למבקש (נספח ג' לתצהיר המבקש), וכפי שעולה מעיון בדף המפרט את חיובי המבקש בגין ערוצי הצפייה בטלויזיה שמספקת המשיבה למבקש, ניתן לראות כי בגין כל אחד מהשירותים שסיפקה המשיבה (דהיינו עבור כל ערוץ וכל חבילה) היא חיבה אותו **עבור חודש נוכחי ובנוסף מראש- עבור החודש הקלנדרי הבא**, חודש פברואר. כך למשל, בגין חבילת "**ערוצי אגו במבצע**" חויב המבקש עבור מס' ימים בחודש דצמבר 2009, עבור חודש ינואר 2010 במלואו ועבור חודש פברואר 2010 במלואו. באותה דרך חויב המבקש עבור "**ערוץ הבריאות במבצע**", עבור "**מסלול פלטינום במבצע**" ועבור "**בסיס דיגיטלי במבצע**".

33. חישוב התשלומים שגבתה המשיבה מהמבקש במועד הגבייה שחל ביום 28 לינואר 2010 מעלה שחיוב היתר שחיבה המשיבה את המבקש עבור שירותי הטלויזיה בגין חודש פברואר במלואו מגיע לכדי סך גביית יתר של **230 ₪**. סכום זה נגזל מהמבקש ע"י המשיבה שלא כדון, ובניגוד גמור לתנאי הסכם המנוי, כמפורט להלן.

34. בחיוב המבקש פעמיים במועד גבייה אחד- הן עבור החודש בו סופקו לו שירותי המשיבה והן מראש עבור החודש הקלנדרי שלאחר מועד הגבייה, עבור שירותים שהיא טרם סיפקה לו, הפרה המשיבה בצורה בוטה וחסרת תום לב את תנאי הסכם המנוי להם היא הייתה מחויבת כלפי המבקש. המשיבה

פעלה בצורה זהה כלפי כל חברי הקבוצה ועל כן, היא הפרה את תנאי הסכם המנוי גם כלפי שאר לקוחותיה, חברי הקבוצה. זאת, שכן לעניין התשלומים שייגבו על ידי המשיבה בתמורה לשירותיה, מורה סעיף 16 להסכם המנוי כדלהלן:

"ככל שלא ייקבע אחרת על-ידי החברה, בכפוף להוראות הדין, ישלם הלקוח את התשלומים בעד שירותי החברה במועדים אלה:

16.3.1. בעד מיקבץ בסיסי, מיקבצים מוספים, דמי מנוי בעד שימוש בשלוחה ושירותים אחרים שהחברה תקבע מעת לעת - אחת לכל חודש קלנדרי, במועד שייקבע על-ידי החברה וזאת בגין החודש הנוכחי או בגין החודש החולף, בהתאם לנהוג בחברה, וכמפורט במפרט האישי (ההדגשה אינה במקור, י.ש.);

16.3.2. בעד שירותים בצריכה מזדמנת כגון: שרותי צפייה בתשלום או משחקים בתשלום - אחת לכל חודש קלנדרי, במועד שייקבע על-ידי החברה, בגין החודש החולף;

16.3.3. תשלומים חד פעמיים, כגון: דמי התקנה, התקנת שלוחות נוספות, ביקור סרק, טיפול בתקלות באספקת ציד קצה שאבד או ניזוק בנסיבות המנויות בסעיף 12.3 (3) לעיל - אחת לכל חודש קלנדרי, במועד שייקבע על-ידי החברה, בגין החודש החולף;

16.3.4. בעד שירותים אחרים - במועד שתקבע החברה, באישור המועצה ושהודעה עליו תימסר ללקוח.

35. לשון סעיף 16.3.1 הנ"ל הנה ברורה ומפורשת. סעיף זה מחייב את המשיבה לגבות את תשלומיה מלקוחותיה בצורה הבאה:

א. המשיבה רשאית לגבות תשלומים מלקוחותיה אך ורק אחת לכל חודש קלנדרי, קרי לגבות תשלום עבור חודש אחד בלבד בכל פעם, במועד קבוע. המשיבה אינה רשאית לגבות במועד גבייה אחד תשלום עבור שניים או שלושה חודשים יחדיו.

ב. המשיבה רשאית לגבות תשלומים מלקוחותיה אך ורק עבור החודש הקלנדרי בו סופקו שירותיה או עבור החודש הקלנדרי הקודם. המשיבה אינה רשאית לגבות תשלומים עבור החודש הקלנדרי הבא (החודש שלאחר מועד הגבייה), שבו המשיבה טרם החלה לספק שירותים כלשהם ללקוחותיה.

מילת הקישור "או" בסעיף הנ"ל ("בגין החודש הנוכחי או החודש החולף") מעידה על כך שהמשיבה רשאית לבחור אך ורק באחת משתי אופציות- גבייה עבור חודש נוכחי או גבייה עבור חודש קודם והיא אינה רשאית לגבות עבור שני החודשים יחדיו. ודאי שהמשיבה אינה רשאית לגבות עבור שני חודשים יחדיו, כאשר אחד מהם הנו חודש מראש.

36. מכח סעיף 16.3.1, המשיבה מחויבת לחייב את חברי הקבוצה, "אחת לכל חודש קלנדרי...בהתאם לנהוג בחברה". קרי, המשיבה מחויבת למועד אחד קבוע. המועד שבו המשיבה נוהגת לחייב את לקוחותיה, במשך שנים, הנו ה- **28 לחודש**. ברור, על כן, כי חיוב דמי המנוי, ב- 28 לחודש, יכול היה להיעשות אך ורק עבור שירותים שניתנו באותו חודש- קרי החיוב יכול היה להתבצע רק כך שרובו יהיה "אחורה" בלבד, ורק הימים הספורים הנותרים מיום 28 עד לסוף החודש מחויבים "קדימה". מכל מקום לא ניתן לחייב ביום החיוב הנהוג אצל המשיבה בגין החודש הקלנדרי הבא לאחר יום החיוב.

37. כאילו כדי להוסיף חטא על פשע, ניתן לראות כי המשיבה הוציאה למבקש (נספח ג') חשבונית מס עבור שירותיה שבה נקוב התאריך 1 לפברואר 2010 כמועד הוצאת החשבונית, זאת בעוד שחיוב

המבקש ע"י המשיבה נעשה, כפי שעולה בבירור מהעתק דף חיובי האשראי שלו, ב- 28 לחודש ינואר!

38. המשיבה, ביודעה שבגביית תשלומים בגין חודש מראש היא מפרה את הסכמיה עם המבקש וחברי הקבוצה, כמו גם את תנאי רישיונה, מציגה מצג שווא כאילו היא פועלת בהתאם להסכם ולרישיונה וגובה את תשלום דמי המנוי אך ורק בגין אותו החודש בו ניתנים שירותיה, בעוד שמדף פירוט חיובי האשראי של המבקש (נספח א') עולה בבירור, כי המשיבה חייבה את המבקש, כבר ב- 28 לחודש ינואר, 3 ימים טרם הוצאת החשבונית, עבור שירותים שינתנו רק בחודש פברואר.

39. דא עקא, שמדובר בתכסיס שקוף למדי, שאינו מסייע למשיבה כלל וכלל. זאת, שכן החלק בהסכם המנוי העוסק בגביית התשלומים מחברי הקבוצה (סעיף 16 להסכם המנוי) אינו מתייחס כלל למועד הוצאת החשבונית ללקוח אלא אך ורק **למועד הגבייה עצמו**. מועד זה, על פי הסכם המנוי, יכול להיות לכל המוקדם אך ורק באותו חודש בו ניתנו שירותי המשיבה ולא חודש מראש.

40. הפרת הסכם המנוי מצד המשיבה כלפי המבקש ושאר חברי הקבוצה בדרך שפורטה לעיל הביאה לכך, שלמעשה, המשיבה גבתה מהם ביתר דמי מנוי של חודש מלא, שבהם היא מחזיקה לאורך כל תקופת המנוי של כל אחד ואחד מלקוחותיה! בעת הצטרפותו של כל לקוח חדש לשירותיה ו/או בעת התקשרותו של מנוי קיים בהסכם חדש עם המשיבה, המשיבה גבתה ממנו, ב- 28 לחודש, הן את דמי המנוי החודשיים עבור אותו חודש בו סיפקה לו את שירותיה והן דמי מנוי עבור חודש קלנדרי מלא מראש, שבו שירותיה טרם סופקו לו.

41. **כלומר, במקום לגבות אך ורק עבור חודש אחד של שירותים ואך ורק בעבור החודש הנוכחי בו בוצעה הגבייה, כפי שהייתה רשאית לעשות מכח הסכם המנוי ותנאי הרישיון, המשיבה נהגה ונהגת לגבות מחברי הקבוצה גבייה של חודשיים, לכל הפחות, ולמעשה המשיבה החזיקה בידיה ביתר, באופן קבוע במשך כל תקופת המנוי של כל חברי הקבוצה ולאחריו, תשלום גביית יתר עבור חודש אחד מלא.**

תחת שכספים אלו "ישבו" בחשבון הבנק של חברי הקבוצה והם יבחרו מה לעשות בהם, המשיבה בחרה לקחת כספים אלו כהלוואה מטעם המבקש וחברי הקבוצה, הלוואה שבגינה לא שילמה המשיבה לחברי הקבוצה כל ריבית.

42. האמור לעיל מוכיח, כי המשיבה לא הייתה רשאית לגבות מהמבקש תשלומים עבור חודש קלנדרי שלאחר מועד הגבייה, שאינו החודש הנוכחי בו סופקו שירותיה או החודש החולף, בגין שירותים שהיא טרם סיפקה לו בפועל. המשיבה בחרה לחייב את כלל לקוחותיה, והמבקש ביניהם, ב- 28 בכל חודש. על כן, חיוב המבקש ב- 28 לחודש ינואר 2010 יכול היה להיעשות רק בגין השירותים שסופקו לו קודם לכן, בחודש ינואר 2010 ו/או בחודש דצמבר 2009, ולא מראש בגין השירותים שיסופקו לו בחודש הבא- בחודש פברואר 2010.

בוודאי שהמשיבה לא רשאית הייתה לחייב את המבקש עבור שני החודשים הללו במצטבר! גביית שני החודשים הללו יחדיו משמעה גביית יתר של חודש מלא אחד, לכל הפחות, מהמבקש ומשאר חברי הקבוצה, ולמעשה- להפיכתם ל"נותני אשראי" או "מלווים ללא ריבית" של המשיבה בעל כורחם.

43. לצורך הבהרת הנקודה- המשיבה חייבה את המבקש ב- 28 לחודש ינואר בתשלום דמי מנוי עבור חודש ינואר וגם עבור חודש פברואר. מועד הגבייה הבא של המשיבה, ב- 28 לפברואר, יכול היה להתייחס אך ורק לשירותים שסיפקה המשיבה למבקש בחודש פברואר, לאור האמור בסעיף 16 להסכם המנוי, אולם ידוע לנו שהמשיבה **כבר גבתה** מהמבקש את דמי המנוי עבור חודש פברואר ב- 28 לינואר! מועד הגבייה **השני** של המשיבה מהמבקש, עבור חודש מרץ, לא יכול היה להיות ה- 28 לפברואר אלא **חייב היה להיות ה- 28 למרץ**! בכך שהמשיבה גבתה מהמבקש דמי מנוי עבור שני חודשים קלנדריים במועד הגבייה הראשון במקום אחד בלבד, כפי שהתחייב מהסכם המנוי (כפי שהיא עושה לכל לקוחותיה שהצטרפו לשירותיה במועד הגבייה הראשון שלהם) היא הביאה לכך שבכל מועד גבייה לאחר מועד הגבייה הראשון היה בידיה, בעת מועד הגבייה, חיוב אחד מיותר מלקוחותיה!

44. יתרה מכך, הפרת הסכם המנוי על ידי המשיבה משמעותה, בהכרח, גם הפרת תנאי הרשיון של המשיבה. ברישיון המשיבה, בסעיף 40.1.2 מצוין, כי:

"בעל הרשיון יביא לאישור המועצה את הסכם המנוי, בנוסח ובמתכונת שבכוונתו להציע למנויים, לא יאוחר משלושה חודשים לפני המועד שבו הוא מתכנן להתקשר עם מנויים."

בסעיף 40.1.3 מצוין, כי:

"הסכם המנוי כפוף להוראות הרשיון כפי שתהיינה מעת לעת, להוראות הדין ולהחלטות המועצה."

ואילו בסעיף 40.1.7 מצוין, כי:

"כל שינוי בהסכם המנוי טעון אישור המועצה מראש, ויחולו עליו כל הוראות סעיף זה בשינויים המחוייבים."

העתק הדפים הרלוונטיים מרישיון המשיבה, מצורף **כנספח ד'** לתצהיר התומך בבקשה מטעם המבקש.

נספח ד'

45. הסכם המנוי של המשיבה עבר את אישורה של המועצה לשידורי הכבלים ולשידורי הלוויין (להלן- **"המועצה"**) ומהווה חלק מתנאי רישיונה. אי לכך, הפרת המשיבה את הסכם המנוי שלה, כפי שאושר ע"י המועצה, מהווה גם, ועל כך אין מחלוקת, הפרה של תנאי הרישיון שניתנו למשיבה ע"י המועצה מכח חוק הבזק. לכל הפחות, מדובר בשינוי מהותי של הסכם המנוי של המשיבה, שעבורו הייתה חייבת המשיבה לקבל את אישורה מראש של המועצה, כאמור בסעיף 40.1.7 לרישיון, ואי קבלת אישור זה מהווה הפרה של תנאי הרישיון.

46. בנוסף, פעולותיה ו/או מחדליה של המשיבה המפורטים לעיל ולהלן אף מהווים הפרה של הוראות ספציפיות ברישיון הנוגעות לגביית התשלומים מחברי הקבוצה. הסעיף הרלוונטי לענייננו ברישיון הנו סעיף 43, שכותרתו "סוגי תשלומים" הקובע, כי:

**"43.1. בעל הרישיון רשאי לגבות ממנויי סוגי תשלומים אלה:
43.1.1 ...**

43.1.5. תשלום חודשי בעד שידורים."

קרי, ענייננו בתשלום חודשי בעד שידורים.

47. בהמשך הסעיף, מורה הרישיון כדלהלן:

"43.2. בחישוב התשלום בו חייב מנוי בעד שידורים כלשהם, למעט שידורים על בסיס תשלום לפי שימוש, יחולו הוראות אלה:

43.2.1. התשלום יהיה מחושב לפי פרק הזמן שבו צרך המנוי את השידורים..."

כלומר, הרישיון מחייב את המשיבה לגבות את התשלום בגין שידוריה עבור פרק זמן שבו "צרך" (בלשון עבר) המנוי את השידורים בפועל. המשיבה אינה רשאית לגבות מהמנוי תשלומים עבור פרק זמן עתידי, שאינו ידוע במועד הגבייה, שבו עשוי המנוי שלא לצורך את השידורים בין אם ע"י הודעת ניתוק כללית ובין אם יחליט לבטל חלק מהשירותים, ובכל מקרה בטרם המנוי החל לצרוך אותם בפועל באותו חודש קלנדרי של הגבייה.

48. מהאמור לעיל עולה בבירור, כי בנוסף לכך שהמשיבה הפרה את הסכם המנוי הקובע, כי המשיבה רשאית לגבות תשלום אך ורק בגין החודש הנוכחי או החולף, המשיבה אף הפרה את הוראות הרישיון, הן מהטעם שעצם הפרת ההסכם מהווה הפרה של תנאי הרישיון והן מהטעם שעל פי תנאי הרישיון המשיבה רשאית הייתה לגבות מהמבקש וחברי הקבוצה אך ורק בגין שידורים שכבר נצרכו על ידם ולא לגבות מהם תשלום חודש מראש, בגין שידורים ושירותים שהמשיבה עדיין לא החלה לספק להם בחודש הקלנדרי בגינו היא ביצעה את הגבייה!

49. המשיבה מחזיקה בידיה, במועד הגשת בקשה זו, גביית יתר לא חוקית שגבתה מכל אחד ואחד מלקוחותיה בסך של 275 ₪ בממוצע, דמי מנוי עבור חודש קלנדרי מלא שנגבו שלא כדין. מדובר בכ- 892,000 לקוחות ובגביית יתר בסך של כ- 245,300,000 ₪ שאותה חייבת להשיב המשיבה לחברי הקבוצה.

50. ביום 16.3.10 שלח המבקש מכתב למשיבה ובו דרש מהמשיבה להפסיק את הנוהל הנפסד של גביה עבור חודש קלנדרי מראש בגין שירותים שטרם סופקו ללקוח. בנוסף, דרש המבקש מהמשיבה להשיב לו את כל הכספים שנגבו ממנו ביתר, בתוספת ריבית פיגורים הוזה לזו שהמשיבה גובה מלקוחותיה שאינם משלמים לה בזמן.

העתק מכתב המבקש למשיבה מיום 16.3.10, מצורף כנספח ה' לתצהיר התומך בבקשה מטעם המבקש.

נספח ה'

51. המשיבה השיבה למבקש במכתב מיום 1.4.10, שבו טענה המשיבה, בצורה תמוהה ומופרכת המנוגדת לחלוטין לאמור בהסכם המנוי ובתנאי רישיונה, כי:

"על פי סעיף 16.3 סעיפים קטנים 16.3.1 ו- 16.3.2 בהסכם המנוי לשירות הטלוויזיה שנשלח למעונך ביום 1.3.10, וכן סעיף 8.3 בהסכם המנוי לשירות הטלפון, חברת הוט פועלת בהתאם לרישיון שהוענק לה ע"י משרד התקשורת ובהתאם להסכם המנוי.

אנו רשאים לקבוע את האופן בו יחויבו לקוחותינו ואת מועד החיוב.

אציין כי הנך מחויב בתאריך 2 לכל חודש בגין דמי המנוי של אותו החודש בשירותי הטריפל וכי חשבוניות מונפקות בתאריך 1 לכל חודש."

העתק המכתב מיום 1.4.10, מצורף כנספח ו' לתצהיר התומך בבקשה מטעם המבקש.

נספח ו'

52. תגובה מופרכת ובלתי מתקבלת על הדעת זו של המשיבה ממחישה עד כמה חסרת תום לב היא המשיבה ועד כמה פעולותיה הן ציניות וערמומיות. למעשה, טוענת המשיבה, כי מועד חיוב המבקש ע"י חברת האשראי שלו, המתבצע ב- 2 לחודש, הנו, מבחינת המשיבה, מועד חיובו על ידה ולא מועד הגבייה ממנו בפועל (היום ה-28 לחודש הקודם)! טענה זו מהווה עזות מצח וחוצפה שאין כדוגמתה.

ראשית, לא ברור מה זה עניינה של המשיבה מתי מחויב המבקש ע"י חברת האשראי שלו וכלל לא ברור כיצד יודעת המשיבה מהו תאריך החיוב של המבקש באשר מדובר במידע שאמור להיות מידע פרטי של המבקש וחסוי לצדדים שלישיים.

שנית, מועד חיוב המבקש ע"י חברת האשראי שלו בגין עסקאות שביצע חודש קודם לכן אינו קשור בשום צורה שהיא למועד חיובו של המבקש ע"י המשיבה בגין שירותיה ב- 28 לינואר 2010 והמשיבה מערבת מין שאינו במינו על מנת לנסות ולטשטש את עקבות התרמית שהיא מבצעת. מערכת היחסים של המבקש עם חברת האשראי שלו, מועד חיובו ו/או צורת חיובו ע"י חברת האשראי שלו כלל אינם רלוונטיים למשיבה ואין לה כל זכות להיתלות במועד חיובו של המבקש כדי להצדיק את גביית היתר שלה. כך למשל, המבקש, מכח הסדר שהוא זכאי לבצע עם חברת האשראי שלו, יכול היה לדחות את מועד חיובו בכרטיס האשראי שלו 3 חודשים קדימה, או בדוגמא אחרת לדאוג לכך שיחויב עבור חיובי חודש ינואר 2010 רק בחודש מאי 2010 (וביניהם שירותי המשיבה שניתנו לו בחודש ינואר 2010) או אפילו ליטול הלוואה מחברת האשראי ולשלם את חיובי חודש ינואר גם רק בעוד שנתיים. האם פירוש עובדה זו הנו שהמבקש לא חויב בגין עסקאות אלו ע"י המשיבה בחודש ינואר 2010? כך למשל, המבקש רשאי לפרוס את חיובו החודשי אצל חברת האשראי ל- 36 תשלומים. האם פירוש עובדה זו הנו שהמבקש חויב ע"י המשיבה בסך של כ- 20 ₪ בלבד בכל חודש, רק משום שהוא פרס את חיובו בסך של 675 ₪ ל- 36 תשלומים? ברור שמדובר בטענה הזויה ומגוחכת לחלוטין.

אין זה אלא שמועד חיוב המבקש ע"י המשיבה הנו בדיוק התאריך המופיע תחת הכותרת "תאריך רכישה" בחשבונית ששלחה אליו המשיבה - 28.1.10. זהו המועד בו חויב המבקש ע"י המשיבה. המועד שבו נגבה הכסף מחשבון הבנק שלו ע"י חברת האשראי, ב- 2 לכל חודש, הוא עניינו של המבקש בלבד והוא אינו קשור כלל למועד גביית התשלומים מהמבקש ע"י המשיבה בשום צורה שהיא.

53. מאחר ותשובת המשיבה שפורטה לעיל לא הניחה את דעת המבקש, הוא פנה פעם נוספת, לנציגת מחלקת פניות הציבור של המשיבה, ביום 1.6.10, בדרישה לקבל הסבר לגביית היתר הלא חוקית המתבצעת ע"י המשיבה.

העתק פניית המבקש למשיבה מיום 1.6.10, מצורף **נספח ז'** לתצהיר התומך בבקשה מטעם המבקש.

נספח ז'

54. לאכזבתו של המבקש, ביום 7.6.10 השיבה המשיבה למבקש כי תשובתה זהה לזו שניתנה למבקש במכתב המשיבה מיום 1.4.10.

העתק המכתב מיום 7.6.10, מצורף **נספח ח'** לתצהיר התומך בבקשה מטעם המבקש.

נספח ח'

55. משראה המבקש, כי המשיבה מסרבת להשיב לו את גביית היתר שגבתה ממנו, אף שהיא לא סיפקה לו כל הסבר הגיוני שיסביר את פעולותיה בניגוד גמור לאמור בהסכם המנוי, לא נותרה לו ברירה אלא לפנות להליכים משפטיים ולהגיש תובענה זו.

IV. עילות התביעה כנגד המשיבה

IV.A. עילת הפרת הסכם ואי קיום חוזה בתום לב מכח חוק החוזים

56. כמפורט לעיל, בהסכם המנוי מצוין, כי:
- "ככל שלא ייקבע אחרת על-ידי החברה, בכפוף להוראות הדין, ישלם הלקוח את התשלומים בעד שירותי החברה במועדים אלה:**
- 16.3.1. בעד מיקבץ בסיסי, מיקבצים מוספים, דמי מנוי בעד שימוש בשלוחה ושירותים אחרים שהחברה תקבע מעת לעת - אחת לכל חודש קלנדרי, במועד שייקבע על-ידי החברה וזאת בגין החודש הנוכחי או בגין החודש החולף, בהתאם לנהוג בחברה, וכמפורט במפרט האישי (ההדגשה אינה במקור, י.ש.).**
57. בניגוד לכך, כאשר הצטרף המבקש לשירותי הטלוויזיה של המשיבה, חיבה אותו המשיבה ב-28.1.10 עבור החודש הנוכחי- חודש ינואר 2010 ועבור חודש קלנדרי נוסף, חודש פברואר 2010, וכל זאת במועד גבייה אחד.
58. אמור איפוא, המשיבה גבתה מהמבקש גביית יתר בסך של 230 ₪ דמי מנוי עבור חודש פברואר 2010, שלא כדין.
59. מכח האמור בסעיף 16.3.1 לעיל, המשיבה רשאית הייתה לגבות ממנוייה את דמי המנוי אך ורק בגין החודש הנוכחי או החודש החולף ובעבור **חודש אחד בלבד**. אין מחלוקת כי המשיבה גבתה מהמבקש עם הצטרפותו לשירותי הטלוויזיה שלה תשלומים עבור חודש נוכחי וגם עבור החודש הקלנדרי שבא אחריו, בזמן שהיא כלל אינה רשאית לעשות זאת על פי הסכם המנוי. המשיבה לא הייתה רשאית לגבות מהמבקש ו/או משאר חברי הקבוצה, במועד הגבייה הראשון, גם את החודש הנוכחי ו**בנוסף את דמי המנוי עבור החודש הקלנדרי הבא**, והכל בגבייה אחת! לכל היותר, רשאית הייתה המשיבה לגבות מחברי הקבוצה תשלום אחד עבור חודש נוכחי או עבור **החודש שקדם לו**. זאת ועוד, ממילא המשיבה לא הייתה רשאית, לאור האמור בהסכם, לגבות מהמבקש, ומשאר חברי הקבוצה, בצוותא אחת שני תשלומים, הכוללים חודש נוכחי ובנוסף גם חודש קלנדרי אחד מראש.
60. מאחר והמשיבה התחייבה בהסכם המנוי כי היא תיגבה את דמי המנוי אחת לחודש עבור חודש אחד בלבד (שהוא החודש הנוכחי או החודש החולף) ולאחר מכן גבתה דמי מנוי עבור חודשיים, ובכלל זה עבור חודש מראש, ברור שהמשיבה הפרה את ההסכם בין הצדדים, וגבייה זו של חודש אחד נוסף מהווה בהכרח גביית יתר של המשיבה מהמבקש וחברי הקבוצה.
61. ודוק: במכתב מיום 1.4.10 (נספח ו' לתצהיר המבקש) הודתה המשיבה כי היא חייבת לגבות את התשלומים מחברי הקבוצה בהתאם לאמור בסעיפים 16.3.1 ו-16.3.2. מאחר וסעיפים אלה מחייבים את המשיבה לגבות תשלומים אך ורק עבור חודש נוכחי או חודש חולף, ברור כי בכך הודתה המשיבה כי היא הפרה את ההסכם בין הצדדים.
62. הפרת ההסכם ע"י המשיבה ואי קיום ההסכם בדרך מקובלת כמתחייב מסעיף 39 לחוק החוזים מקנים למבקש ולחברי הקבוצה זכות לפיצויים מכח דיני החוזים, ובפרט מכח האמור בסעיף 10 לחוק החוזים (תרופות בשל הפרת חוזה), תשל"א – 1970, בעד הנזק שנגרם להם, שהנו גביית יתר של דמי מנוי עבור חודש מלא, ריבית פיגורים צמודה בגין גבייה זו והוצאות גבייה שאמורים היו להשתלם להם ע"י המשיבה בגין גביית היתר.

IV.ב. המשיבה הפרה חובה חקוקה, כמובנה בסעיף 63 לפקודת הנזיקין

63. המבקש יטען, כי המשיבה הפרה כלפיו את החובות המוטלות עליה מכח סעיף 11א' לחוק הבזק ומכח סעיף 2 לחוק הגנת הצרכן. בהפרת חובותיה מכח החיקוקים הנ"ל ביצעה המשיבה כלפי המבקש עוולה של הפרת חובה חקוקה, הקבועה בסעיף 63 לפקודת הנזיקין:

63.1. החובות מוטלות על המשיבה מכוח חיקוק, שהנו סעיף 11א' לחוק הבזק.

אין מחלוקת, כי חוק הבזק הנו חיקוק. בנוסף, אין מחלוקת, כי רישיונה של המשיבה ניתן לה מכח הוראות חוק הבזק.

לשונו של סעיף 11א' לחוק הבזק מורה לנו כדלהלן:

"בעל רשיון יבצע פעולות בזק ויתן שירותי בזק באורח תקין וסדיר על פי הרשיון שהוענק לו ועל פי התקנות והכללים שנקבעו לפי חוק זה."

על כן, מאחר והוכח כי המשיבה הפרה את תנאי רישיונה, היא גם הפרה את הוראות סעיף 11א' לחוק הבזק, ובכך ביצעה עוולה של הפרת חובה חקוקה מכח סעיף 63 לפקודת הנזיקין.

(וראה לעניין זה: ת.א. (ת"א) 57533/03 "בזק החברה הישראלית לתקשורת בע"מ" נ' דניה סיבוס בע"מ, 22.8.06 (פורסם ב"נבו"); ת"א (שלום ראשון לציין) 3726/03 בן-ארי נ' ערוצי זהב – ט.ל.מ טלביזיה למנויים בע"מ (פורסם ב"נבו", 8.8.2006)).

כמו כן, אין מחלוקת כי על המשיבה חלות הוראות סעיף 2 לחוק הגנת הצרכן מכח היותה "עוסק" לפי חוק הגנת הצרכן, והיות המבקש "צרכן".

63.2. **הוראות החיקוק לעיל נועדו לטובתו של המבקש.** גישת הפסיקה בישראל הנה לפרש בהרחבה את סעיף 63 לפקודת הנזיקין, בנוגע לחיקוק המיועד לטובתו והגנתו של פלוני (ע"א 145/80 ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש, פ"ד לז(1) 113, בעמ' 140-141).

בענייננו, אין ספק כי הוראת סעיף 11א' לחוק הבזק וסעיף 2 לחוק הגנת הצרכן נועדו להגן על לקוחות המשיבה בדיוק מפני עוולות דוגמת הטעיית חברי הקבוצה ודוגמת גביית יתר זו של המשיבה, המנצלת את כוחה העודף כדי "לקחת הלוואות" מלקוחותיה בחוסר תום לב מוחלט.

63.3. **המשיבה, בפעולותיה ו/או מחדליה שתוארו לעיל, פעלה בניגוד גמור להוראות החיקוקים הרלוונטיים.** בכך שהמשיבה גבתה תשלומים מהמבקש וחברי הקבוצה בגין חודש קלנדרי שלאחר מועד הגבייה, ולא בגין החודש הנוכחי או החולף, ובכך שגבתה מהמבקש וחברי הקבוצה עבור שני חודשים במועד גבייה אחד ולא עבור חודש אחד בלבד יש משום פעולה בניגוד להסכם המנוי, והפרת תנאי רישיונה של המשיבה. פעולת המשיבה שלא בהתאם להסכם המנוי אף מהווה למצער, שינוי בהסכם המנוי, שטעון לכשעצמו אישור המועצה מראש. המשיבה לא ביקשה, וממילא לא קיבלה כל אישור שכזה, ולכן ברור כי גם מהטעם הזה המשיבה הפרה את תנאי רישיונה, ופעלה בניגוד להוראות סעיף 11א' לחוק הבזק (לעניין פעולת המשיבה בניגוד לסעיף 2 לחוק הגנת הצרכן, ראו להלן, בפרק העוסק בעוולת ההטעייה).

63.4. **הנזק שנגרם למבקש**, הינו נזק ממוני בסך שנגבה ממנו ונזק לא ממוני בסך כולל של **321.40** ₪ (כפי שיפורט בהמשך).

63.5. **קיים קשר סיבתי עובדתי ברור בין הפעולות בניגוד לחיקוקים ובין הנזק שנגרם למבקש**, שכן לו הייתה המשיבה מקיימת אחר הוראות הסכם המנוי ואחר תנאי רישיונה, לא היה נגרם למבקש הנזק הנטען, שהנו גביית היתר של דמי המנוי והריבית בגינה, הוצאות הגבייה ועוגמת הנפש.

63.6. **בכל הנוגע לקשר סיבתי משפטי**, הרי שלא ניתן לחלוק על כך, שקרות הנזק למבקש הינו, לכל הפחות, בגדר "התרחשות צפויה" (אם לא למעלה מכך) בגין ביצוע פעולות ו/או מחדלי המשיבה.

63.7. **הנזק אשר נגרם הוא מסוגו או מטבעו של הנזק אשר אליו נתכוונו החיקוקים**. אופי הנזק אשר נגרם למבקש, וכן דרך התרחשותו כמתואר לעיל, תואמים לצורה שחוק הבזק וחוק הגנת הצרכן נתכוונו אליה. סעיף 11א' לחוק הבזק בא לפקח על פעולותיו של בעל הרישיון ונועד למנוע מצב בו בעל רישיון פועל ככל העולה על רוחו בניגוד לתנאי רישיונו, ומנצל את כוחו העודף כדי לנצל את לקוחותיו. סעיף 2 לחוק הגנת הצרכן נועד להגן על צרכנים דוגמת חברי הקבוצה מפני הטעייתם בצורה שבה הם הוטעו ע"י המשיבה. משום כך, אין ספק שהנזק אשר נגרם למבקש הוא מסוגו ו/או מטבעו של הנזק אותו נתכוון למנוע החיקוקים המופרים.

64. **על כן, בגין ביצוע העוולה של הפרת חובה חקוקה כלפי המבקש וחברי הקבוצה, על המשיבה לפצות את המבקש וחברי הקבוצה בגין הנזק שנגרם להם בגובה סכום התביעה.**

IV.ג. עליות ההטעייה מכח חוק הגנת הצרכן וחוק החוזים ותרמית מכח פקודת הנזיקין

65. חוק הגנת הצרכן חל ביחסים שבין "עוסק" לבין "צרכן". "עוסק" מוגדר בסעיף 1 לחוק כ"מי שמוכר נכס או נותן שירות דרך עיסוק, כולל יצרן". הגדרה זו כוללת את המשיבה, כמי שמספקת שירותי טלוויזיה בכבלים למנוייה. "צרכן" מוגדר בסעיף 1 לחוק כ"מי שקונה נכס או מקבל שירות מעוסק במהלך עיסוקו לשימוש שעיקרו אישי, ביתי או משפחתי". הגדרה זו חלה על המבקש ועל חברי הקבוצה כמי שרכשו שירותי טלוויזיה בכבלים מהמשיבה.

66. על פי סעיפים 2 ו-31א) לחוק הגנת הצרכן, פרסום העלול להטעות צרכן בעניין מהותי בעסקה מהווה עוולה לפי פקודת הנזיקין [נוסח חדש] (להלן: "פקודת הנזיקין") ומזכה את התובע בפיצויים. על מנת שתקום לצרכן עילת תביעה נגד העוסק בגין הפרת "איסור ההטעייה" יש להוכיח כי: א) העוסק עשה מעשה או מחדל אשר עלול להטעות צרכן בעניין מהותי; ב) הצרכן נפגע כתוצאה מכך; ג) קיים קשר סיבתי בין ההטעייה לבין הפגיעה שסבל הצרכן (דנ"א 5712/01 ברזני נ' בזק, חברה ישראלית לתקשורת בע"מ ואח', פ"ד נז(6) 385, 434-435 (2003) (להלן: "עניין ברזני")).

העוסק עשה מעשה או מחדל אשר עלול להטעות צרכן בעניין מהותי

67. בענייננו, המשיבה הציגה מצג שווא כוזב והטעתה את המבקש ואת חברי הקבוצה בדרך של הצגת מצג שווא, לפיו המשיבה תפעל על פי הסכם המנוי והוראות רישיונה, ותגבה מהם את דמי המנוי אך ורק פעם בחודש, ואך ורק עבור החודש הנוכחי או החודש החולף.

68. בניגוד לכך, לאחר ההתקשרות בהסכם בין הצדדים המשיבה גבתה את דמי המנוי מהמבקש גם עבור חודש נוכחי וגם עבור חודש מראש, בניגוד לאמור בהסכם המנוי וברישיון.
69. אין ספק שהסכם המנוי נוסח בצורה "העלולה להטעות צרכן", שכן עולה ממנו בבירור כי המשיבה תגבה את דמי המנוי אך ורק עבור חודש אחד שהוא החודש הנוכחי או החולף בלבד, ועל כן דרישה זו מתקיימת במלואה.
70. יתרה מכך, העובדה שהמשיבה מחד מבצעת את הגבייה בחודש קלנדרי אחד אולם מאידך מנפיקה חשבונית עבור **אותה גבייה בגין חודש קלנדרי אחר**, יש בה לכשעצמה דבר "העלול להטעות צרכן" שלא לומר הרבה מעבר לכך.

הצרכן נפגע כתוצאה מכך:

71. הנזק שנגרם למבקש ושאר חברי הקבוצה כתוצאה מהתנהגות המשיבה הנו נזק ממוני בגין גביית היתר של דמי מנוי עבור חודש קלנדרי מלא וכן ריבית פיגורים והפרשי ההצמדה בגין גביית היתר שנגבתה מהם, ובגין הוצאות גבייה (אלו הן הוצאות שהמשיבה גבתה מחברי הקבוצה שלא שילמו לה במועד, מכח הסכם המנוי, ולכן ברור שמדובר בהוצאות שהמשיבה צריכה באותו האופן לשלם לחברי הקבוצה כאשר היא זו שאינה משלמת להם את הכסף שהיא גובה מהם שלא כדין).
72. לא יכולה להיות מחלוקת, כי עצם התחייבות המשיבה בהסכם המנוי, כי היא תיגבה את דמי המנוי אחת לחודש עבור חודש אחד בלבד (שהוא החודש הנוכחי או החודש החולף) ולאחר מכן גביית דמי מנוי עבור חודשיים, ובכלל זה מראש עבור חודש קלנדרי שונה, מהווה בהכרח גביית יתר של המשיבה מהמבקש. הנזקים של המבקש שהנם דמי גביית היתר בסך 230 ₪, ריבית הפיגורים והפרשי ההצמדה והוצאות הגבייה בגין אותה גביית יתר הנם נזקים הנובעים באופן ישיר וברור מגביית היתר על ידי המשיבה.
73. כמו כן, נגרם לחברי הקבוצה בענייננו נזק לא ממוני בגין עוגמת הנפש שנגרמה למבקש ולחברי הקבוצה בגין עוולות המשיבה ופעולתה בחוסר תום לב. אף שקשה לכמת נזק שכזה, כבר נקבע בפסיקה, כי אין הדבר שולל מתן סעד בגינו. כך, לעניין נזק עוגמת הנפש שנגרם לחברי הקבוצה כתוצאה מההטעיה, והערכתו, נקבע בת.א. (ת"א) 1372/95 **יורשי המנוח תופיק ראבי ז"ל נ' תנובה מרכז שיתופי לשיווק תוצרת חקלאית בישראל בע"מ**, (פורסם ב"נבו", להלן- "**עניין תנובה**"), כי נזק זה הנו אינהרנטי להפרת החובה למסור פרטים שלא נמסרו (או מסירת פרטים שגויים לענייננו), שכן הדבר שולל את כוח הבחירה של הנפגע לקבל החלטה מושכלת על סמך מידע מלא ואמיתי :
- "... הפגיעה באוטונומיה של הפרט מתרחשת באופן מיידי עם הפרת החובה למסור מידע מלא, והיא "פגיעה אינהרנטית להתנהגות העוולתית", באופן שהקשר הסיבתי בין הפרת החובה לבין הפגיעה באוטונומיה טבוע בהפרת החובה...
"שלילת כוח הבחירה היא נזק עצמאי, גם אם לא גרמה לכל נזק נוסף, ואפילו יוכח כי המטופל היה מסכים לקבלת הטיפול, או שהצרכן היה מסכים לרכישת המוצר, גם לו ידע את כל העובדות לאמיתן...."**
74. כלומר, מאחר וההטעיה בפעולת המשיבה בניגוד לאמור בהסכם המנוי הנה ברורה ומובהקת, הרי שזק עוגמת הנפש שנגרם למבקש ולחברי הקבוצה הנו אינהרנטי להפרת חובתה של המשיבה לפעול בהתאם להסכם המנוי וניתן להסיקו מעצם הפרת חובתה זו בלבד.

לעניין עצם הבחירה שנשללה יובהר כי לחברי הקבוצה עמדו מספר אופציות חלופיות לפעול לו הייתה המשיבה חושפת בפניהם את תוכניתה לחייב אותם בחיוב כפול ולהחזיק באמתחתה במשך כל תקופת המנוי דמי מנוי בגין חודש אחד נוסף. כך יכלו חברי הקבוצה למשל לבחור תחת שירותי המשיבה בשירותי חברת הלוויין המתחרה עם המשיבה על אותו פלח שוק. יש לציין כי להבדיל מהמשיבה, יש חברת שידורי הלוויין, מחייבת את לקוחותיה חיוב בודד בכל חודש, אינה מחייבת מראש עבור חודש הקלנדרי הבא ומחייבת בהתאם לחשבונות המונפקות על ידה ללא כל שוני בין מועד הגבייה לבין המועד המופיע בחשבונית.

75. עם זאת, נזק עוגמת הנפש לא מסתכם בכך בלבד. היתה זו זכותם של הצרכנים שהתקשרו עם המשיבה בעסקה לקבלת שירותיה, שהמשיבה תפעל בדיוק בהתאם לתנאי הסכם המנוי עליו חתמו, וכי ייגבה מהם סך של חודש אחד בלבד ובגין חודש הגבייה בלבד כיוון שכך מורה הסכם המנוי. גביית היתר של המשיבה גרמה לצרכנים רבים להוציא הוצאה גדולה בהרבה מזו שתכננו להוציא עם הצטרפותם בכך ששילמו מיד עם הצטרפותם דמי מנוי כפולים. זכות זו של הצרכנים, לתכנן את הוצאותיהם החודשיות ואת מסגרת האשראי שלהם כראות עיניהם, הופרה בצורה גסה ע"י המשיבה.

76. בנוסף, הייתה זו זכותם של חברי הקבוצה כי ישלמו רק את הסכומים שאותם התחייבו לשלם מכס המנוי, וכי כספים שהם אינם חייבים לשלם למשיבה לא יועברו לידי המשיבה אלא יוחזקו על ידיהם מהסיבה הברורה מאליה שזהו כספם ולא כספה של המשיבה! חברי הקבוצה מעולם לא התנדבו לשמש כמלווים או נותני אשראי (ללא ריבית!) ועל כן, נזק עוגמת הנפש בהפיכתם למלווים של המשיבה, במקום שכסף זה ישמש אותם לצרכיהם השונים, הנו ברור מאליהם.

77. כמו כן, המשיבה נוהגת לנקוט באמצעי גבייה דרקוניים כנגד לקוחותיה אשר אינם משלמים לה את התשלומים שהם חייבים לה במועד. אמצעים אלו כוללים הפעלת סוללת עורכי דין שעוסקים אך ורק בגביית הכספים עבור המשיבה, הנוקטים בטקטיקות של הפחדה והרתעה כנגד לקוחותיה ואף מצרפים לסכומים שחבים לה לקוחותיה ריבית פיגורים והוצאות גבייה המכפילים ומשלשים את חובם של לקוחותיה תוך זמן קצר. ברי, שהתנהלות חסרת רחמים זו של המשיבה כלפי לקוחותיה, בעוד שהיא עצמה מפרה ברגל גסה את הסכם המנוי ואת תנאי רישיונה מניה וביה ולוקחת "הלוואות" מלקוחותיה בעל כורחם בדרך של גביית היתר המפורטת לעיל, גורמת לעוגמת נפש מרובה בקרב לקוחות המשיבה.

78. לעניין הערכת גודל הנזק שנגרם בגין עוגמת הנפש, נקבע בעניין תנובה הנ"ל, כי ניתן להעניק פיצוי בגין פגיעה זו אף בהיעדר ראיות של ממש:

"בעניין הערכת היקף הנזק, הבהיר כב' השופט ת. אור כי מדובר בנזק לא-ממוני, אשר בדרך כלל יקבע על דרך של אומדנה המבוססת על הערכת מכלול הנסיבות ועל התרשמותו של בית המשפט...

לצורך קביעת שיעור הפיצוי, על בית המשפט ליישם מבחן אובייקטיבי וסובייקטיבי משולב, המביא בחשבון כיצד היה חש אדם סביר בנסיבות המיוחדות של המקרה (דברי כב' השופטת ט. שטרסברג-כהן בפסקאות 45-46 ודברי כב' השופט ת. אור, בפסקה 7, בעניין דעקה הנ"ל). כב' השופט אור פסק כי ניתן להעניק פיצוי בגין פגיעה באוטונומיה של הפרט גם בהיעדר ראיות של ממש בעניין הנזק הלא-ממוני שנגרם, שכן קיומו של הנזק והיקפו עולים מעצם הפרת החובה על ידי המזיק (פסקה 29). לנקודה זו, כפי שיבואר בהמשך, חשיבות של ממש כאשר עוסקים בנושא בתובענה ייצוגית המוגשת בשם מאות אלפי צרכנים, שבה אין דרך מעשית להוכיח באופן פרטני את הנזק האישי שנגרם כתוצאה מן הפגיעה באוטונומיה של הפרט."

79. עוד נקבע, כי אין צורך בהוכחה אינדיבידואלית של שיעור הנזק שכן שיעור זה משתנה מאדם לאדם אך הבדל זה אינו מונע מבית המשפט לפסוק עוגמת נפש בתובענה ייצוגית, כפי שנקבע בעניין תנובה :

"כאשר עסקינן בתובענה ייצוגית המוגשת על ידי מאות אלפי חברים בקבוצה התובעת, ברור שאין מנוס מקביעת פיצוי אחיד וממוצע בגין ראש נזק זה, בלא הוכחת נזק באופן אינדיבידואלי..." לא ניתן להתייחס לתובענה ייצוגית כאל תובענה אישית (ראה דברי כב' הנשיאה ד' ביניש בפרשת רייכרט הנ"ל בפסקה 5, שצוטטו לעיל). תובענה ייצוגית מעוררת בעיות מיוחדות בתחום הוכחת הנזק, שעל מנת להתגבר עליהן חוקקו בחוק תובענות ייצוגיות הוראות חוק מיוחדות."

קיים קשר סיבתי בין ההטעייה לבין הנזק ממנו סבלו חברי הקבוצה

80. התנהלותה של המשיבה מבטאת נזק גביית יתר של כ- 275 ₪ בממוצע מכל אחד מחברי הקבוצה אשר עדיין מנוי על שירותיה (מאחר ומדובר בכ- 892,000 לקוחות קיימים, הנזק הנו בסך של כ- 245,300,000 ₪) ונזקים נוספים בגין ריבית פיגורים צמודה, הוצאות גבייה ועוגמת נפש בסך מצטבר של כ- 170 ₪ (כפי שיפורט בהמשך) עבור כל אחד מחברי הקבוצה, בין אם הוא מנוי על שירותי המשיבה ובין אם התנתק משירותיה. כל זאת, תוך כדי הפרת ההסכם עם חברי הקבוצה ובניגוד לתנאי רישיונה. גביית היתר עומדת בפני עצמה והקשר הסיבתי הוא בבחינת הדבר מדבר בעד עצמו.

81. ראשית, לעניין שאלת חשיפתם של כל חברי הקבוצה למצג המטעה שבהסכם המנוי, אין מחלוקת כי המבקש, וכל חברי הקבוצה נחשפו למצג המטעה שבהסכם המנוי, שכן כל מי שחתם על ההסכם עם המשיבה בהכרח קרא את הוראות ההסכם לפני שחתם עליו, ואין המדובר בענייננו בפרסומת כלשהי בכלי התקשורת שיתכן ורק חלק מהציבור נחשף אליה.

82. לעניין דרישת ה"הסתמכות" על המצג המטעה לשם התקשרות בחוזה והוכחת הקשר הסיבתי לנזק הנטען, ההלכה המשפטית הנה, כי ראוי לפרש דרישה זו בצורה רחבה ומקלה כך שתכלול לא אך **הסתמכות ישירה על המצג המטעה אלא מספיק שהמצג מהווה קשר סיבתי בין ההטעייה לנזק.**

83. הלכה זו נקבעה לראשונה בדנ"א 5712/01 יוסף ברזני נ' בזק – חברה ישראלית לתקשורת בע"מ (פורסם ב"נבו", להלן – "פרשת ברזני"), ואוזכרה מאז בשלל פסקי דין שבאו בעקבותיו.

84. הלכה זו קיבלה משנה תוקף לאחרונה בהחלטה שניתנה לאחרונה בתובענה ייצוגית שהוגשה כנגד בזק בבית המשפט המחוזי בתל אביב (כב' השופטת מיכל אגמון- גונן) בת.א. (ת"א) 1786-06 אלוני גיא נ' בזק חברה הישראלית לתקשורת בע"מ, ניתן ביום- 10.5.10 (פורסם ב"נבו") :

"הקלה בדרישת ההוכחה של קשר סיבתי בקשר לפרסום מטעה מתיישבת עם פסיקת בית משפט העליון בדנ"א ברזני, שם הדגיש כב' השופט מ' חשין כי בהקשר לפרסום מטעה, לא ראוי לדרוש הסתמכות ישירה של הצרכן (שם, פסקה 39):
"אפשר שצרכן לא יסתמך באורח ישיר על מצג של עוסק ובכל-זאת יתקיים קשר סיבתי נדרש..."

לשון אחר: בהקשר ענייננו ראוי לפרש את מושג ההסתמכות בפרישה רחבה, ככולל לא אך הסתמכות ישירה בלבד.

ואולם קשר סיבתי (ראוי) חייב שיימצא בין הפירסום המטעה לבין הנזק שצרכן נשא בו. הנה-כי-כן, שני אירועים עוקבים הם לענייננו: האירוע האחד, הראשון הוא פירסום העלול להטעות צרכן בעניין מהותי בעיסקה. האירוע האחר, השני, הוא שצרכן קנה נכס או נדרש לשירות שהיו נושא לאותו פרסום."

אכן, דרישה מחמירה מדי אינה מעשית במקרה של הטעייה בפרסום, ועלולה לרוקן מתוכן את האפשרות לתבוע בגין הטעייה כאמור."

85. המבקש נחשף, טרם התקשרותו בהסכם המנוי עם המשיבה, לאמור בסעיף 16.3.1 להסכם, שלפיו המשיבה תהיה רשאית לגבות את דמי המנוי אך ורק אחת לחודש, בגין חודש אחד בלבד, עבור החודש הנוכחי או החודש החולף. קרי, בעת התקשרותו עם המשיבה בהסכם הסתמך המבקש, בין היתר, על האמור בסעיף זה, כפי שהסתמך על שאר הוראות ההסכם כמייצגות את חובות המשיבה כלפיו.

86. הקשר הסיבתי, שהנו אותה "הסתמכות", בין הטעיית המבקש וחברי הקבוצה ע"י המשיבה לבין הנזק שנגרם להם הנו ברור על פניו מעצם חתימת המבקש וחברי הקבוצה על הסכם המנוי. הסתמכות זו משמעותה, בין היתר, שהמבקש, ושאר חברי הקבוצה, עת התקשרו בהסכם עם המשיבה, הסתמכו על כך שהמשיבה, שהנה תאגיד ענק הפועל מכח חוק הבזק והנו גוף מפקח ומבוקר ע"י משרד התקשורת תפעל כדין ובהתאם לתנאי רישיונה והוראות ההסכם.

87. בהתאם לכך, נקבע בפסיקה, כי במקרים בהם חברה גדולה, מפוקחת ומבוקרת פועלת שלא בהתאם להוראות ההסכם ההתקשרות שלה עם לקוחותיה ושלא בהתאם לתנאי רישיונה, הרי קיימת "חזקת הסתמכות" כי הלקוח יצא מנק' הנחה לפיה החברה תפעל בהתאם להוראות ההסכם, להנחיות הרגולטור ולתנאי רישיונה. במידה והחברה לא פעלה בצורה זו, נוצר הקשר הסיבתי בין ההטעייה לנזק ואין צורך להוכיח הטעייה בפועל.

88. כך נקבע בהחלטה שניתנה בתביעה ייצוגית שהוגשה בבית המשפט המחוזי בל אביב (כ"י השופטת פלפל) בת.א. (ת"א) 1980/04 פרמינגר ענר נ' כלל חברה לביטוח בע"מ, ניתן ב- 12.7.07 (פורסם ב"נבו"):

"הפרט אמור לצאת מנקודת ההנחה, שבנוסף לרגולטור שאוזכר לעיל המפקח על פעילותה שתהיה לפי הדין, אזי גם החברה, מכוח הוראות תום הלב והדרך המקובלת, תפעל לפי הדין והנחיות הרגולטור. הנחה בסיסית זו, מנחה אותו בהתקשרות, מכיוון שלא תמיד הוא יוכל לבקר ולהבין את מלוא החישובים והמצב העובדתי – משפטי הנכון לצורך ההתקשרות עמה.

... מכאן שהמבקש יכול בהחלט לצאת מנקודת ההנחה בדבר חזקת תקינות פעולתה של חברת הביטוח, הן באשר לעצם גביית סכומי דמי הכינון, מבחינת חובתה כלפיו ומבחינת היות הנושא בפיקוח הרגולטור, והן מבחינת החישוב, שאמור להתאים להוראות הפוליסה.

...לענין זה אין גם נפקות לכך אם המבקש כלכל את צעדיו בהתאם למצגים שהוצגו לו. המחוקק גילה את דעתו, כי בעסקי ביטוח, הוא זה ששומר על האזרח הקטן למול חברת הביטוח. מאחר והדין הוא מן המפורסמות, אזי אפילו אם רק בדיעבד התגלה למבקש שהמשיבה לא שמרה על הוראות הדין במקרה הנוכחי, הוא בהחלט יכול היה להניח, בעת התקשרותו עם חברת הביטוח, כי חברה מעין זו הנתונה לפיקוח, גם היא וגם הרגולטור אכן מקיימים את הפיקוח לפי הוראות הדין, ומכאן שברגע שמוצעת לו פוליסה היא תקינה, ברגע שנעשה חשבון הוא לפי אמות מידה מפוקחות, וברגע שמשולם לו תשלום, זה התשלום הנכון.

לכן אם המבקש יצא מנקודת הנחה אלה, נוצר הקשר הסיבתי בין התקשרותו עם חברת הביטוח, לבין הנזק שנגרם לו, בעקבות התקשרות זו.

89. בנוסף, בהחלטה שניתנה לאחרונה (13.1.10) בבית המשפט המחוזי בתל אביב בתביעה הייצוגית בת.א. (ת"א) 2205-04 אסטוריה אינוסטמנטס לימיטד נ' בנק לאומי לישראל בע"מ, (פורסם ב"נבו"), נקבע, כי די בכך שהלקוח חתם על חוזה ההתקשרות שבו הוצג המצג המטעה (קרי הלקוח נחשף בהכרח לפרסום המטעה), כדי להקים חזקה שהסתמך על מצג זה וכדי להקים את הקשר הסיבתי בין ההטעייה לבין נזקו.

90. אמור איפוא, ההטעיה בפעולותיה של המשיבה נובעת מהעובדה שבעוד שבהסכמים שהיא מציגה ללקוחותיה (ומחתימה אותם) היא מציגה מצג לפיו תגבה את דמי המנוי אך ורק בגין חודש אחד ואך ורק בגין החודש הנוכחי או החולף, בפועל היא גובה את דמי המנוי בבת אחת גם עבור החודש הנוכחי וגם מראש עבור חודש קלנדרי אחר נוסף. למבקש ולחברי הקבוצה עומדת "חזקת ההסתמכות" לפיה הם הניחו כי המשיבה תפעל בהתאם להוראות הסכם המנוי, להנחיות הרגולטור ולתנאי רישיונה. מאחר והמשיבה לא פעלה בצורה זו, נוצר הקשר הסיבתי בין ההטעיה לנוקם של חברי הקבוצה.

IV.ד. עילת עשיית עושר ולא במשפט

91. מעשי המשיבה כמפורט לעיל אף מקימות למבקש עילת תביעה מכח סעיף 1(א) לחוק עשיית עושר ולא במשפט, שלשונו:

"מי שקיבל שלא על פי זכות שבדין נכס, שירות או טובת הנאה אחרת (להלן - הזוכה) שבאו לו מאדם אחר (להלן - המזכה), חייב להשיב למזכה את הזכיה, ואם השבה בעין בלתי אפשרית או בלתי סבירה - לשלם לו את שוויה".

92. עשיית העושר ולא במשפט מצד המשיבה באה לידי ביטוי בשתי עוולות נפרדות:

א. המשיבה גבתה מחברי הקבוצה, במועד הגבייה הראשון, דמי מנוי של חודשיים בגבייה אחת. מדובר בגביית יתר של דמי מנוי עבור חודש קלנדרי שלם בניגוד לתנאי הסכם המנוי ורישיון המשיבה. מדובר בהלוואה ובקו אשראי שהמשיבה לקחה מחברי הקבוצה, וממשיכה להחזיק בו אף כיום, מבלי שהם הסכימו לכך, ומבלי שהיא שילמה להם כל ריבית בגין השימוש בכספים. לגבי חברי הקבוצה אשר התנתקו משירותי המשיבה, המשיבה השיבה להם גביית יתר זו רק למעלה מ-60 יום לאחר תום תקופת המנוי שלהם. ברור שבפעולתה זו של המשיבה יש משום התעשרות שלא במשפט, שכן במידה והייתה המשיבה פונה לבנק לצורך קבלת אותה הלוואה, היא צריכה הייתה לשלם לו ריבית עבורה ובדרך זו היא חסכה לעצמה כסף רב והתעשרה על חשבון חברי הקבוצה.

ב. המשיבה גבתה את דמי המנוי של חברי הקבוצה, משך כל תקופת המנוי שלהם, עבור החודש הבא (חודש קדימה), במקום לגבות את דמי המנוי עבור החודש הנוכחי בו סופקו שירותיה או החודש החולף כמתחייב בהסכם המנוי. הסיבה לכך הנה, שלמשיבה היה אינטרס כלכלי בהקדמת מועד החיוב ל-28 לחודש (או ל-30 לחודש), מספר ימים טרם היום ה-1 לכל חודש קלנדרי, שהוא ככל הנראה המועד בו מעבירות אליה חברות האשראי את הכספים בגין העסקאות המדווחות עד לאותו יום. נראה כי באם המשיבה הייתה גובה את תשלומיה בהתאם לנקוב בחשבוניותיה (קרי ביום ה-1 לכל חודש) אזי במצב דברים זה היא הייתה מקבלת את הכספים רק ביום ה-1 לחודש הבא או בסמוך לכך. כך "חסכה" לעצמה המשיבה אשראי של חודש ימים תוך כדי שהיא מקדימה תשלום ומתעשרת על חשבון לקוחותיה בחודש של ימי אשראי.

לשם המחשה- המשיבה גבתה מהמבקש את דמי המנוי שלו עבור חודש פברואר ב-28 לינואר. אם הייתה פועלת המשיבה על פי הסכם המנוי שלה ועל פי החשבוניות שלה היא הייתה יכולה לגבות רק ב-1 לפברואר את התשלום עבור חודש פברואר, אך אז הייתה מקבלת המשיבה את הכסף מחברת האשראי רק ב-1 לחודש מרץ או במועד מאוחר אחר ואילו המבקש היה מקבל חודש אשראי נוסף שכן חיוב הנרשם בכרטיסו ב-1 לפברואר מחויב ע"י חברת כרטיסי

האשראי רק ביום ה-2 למרץ. מכיוון שהמשיבה הייתה מעוניינת לקבל את הכסף במועד המוקדם ביותר, היא הפרה את הסכם המנוי וגבתה את התשלום עבור חודש פברואר ב-28 לינואר, וכך היא קיבלה את הכסף מחברת האשראי כבר ביום ה-1 לפברואר ומאידך המבקש חויב ע"י חברת האשראי כבר ביום ה-2 לפברואר.

מיותר לציין, כי בהתנהגות זו של המשיבה, ובשימוש בלקוחותיה כאמצעי לקבלת הכסף מחברת האשראי 30 יום קודם למועד שהייתה מקבלת את הכסף אם הייתה פועלת בהתאם להסכם המנוי, יש משום עשיית עושר ולא במשפט.

93. על כן, מכח חוק עשיית עושר ולא במשפט, על המשיבה להשיב למבקש ולחברי הקבוצה את דמי המנוי שגבתה ביתר בצירוף הפרשי ריבית הפיגורים וההצמדה בגין הכספים שגבתה מהם שלא כדין (כ-3 ע"ב עבור כל חודש) וכן הוצאות גבייה בסך 10% מסך החוב (27.5 ע"ב), שהנו הסכום שנגבה מחברי הקבוצה על פי הסכם המנוי במקרה של אי תשלום במועד.

V. סכום הנזק האישי שנגרם למבקש

94. הנזק האישי שנגרם למבקש, כמפורט בכתב התביעה המצורף כנספח א' לבקשה זו, מורכב מארבעה ראשי נזק:

א. גביית יתר בסך של 230 ע"ב עבור שירותי הטלוויזיה שסיפקה לו המשיבה בחודש פברואר 2010.

ב. 18.4 ע"ב, שהנם סך של 2.30 ע"ב לחודש עבור 8 חודשים (פברואר- ספטמבר 2010), שהנם דמי ריבית הפיגורים הצמודה שהמשיבה צריכה לשלם למבקש עבור כל חודש שהחזיקה המשיבה בכספי גביית היתר שגבתה ממנו בסך 230 ש"ח (עבור חודש פברואר 2010) החל ממועד גבית היתר ממנו, 28.1.10, עד מועד הגשת התביעה;

ג. הוצאות גבייה בשיעור של 10% (על פי סעיף 16.8 בהסכם המנוי) מסכום "החויב המוקדם" של המשיבה (230 ע"ב) בסך של 23 ע"ב;

ד. נזק לא ממוני בדמות עוגמת נפש בסך של 50 ע"ב.

95. סה"כ נזקו האישי של המבקש מסתכם בסך של 321.40 ע"ב.

VI. אומדן הנזק הכולל שנגרם לקבוצה

96. במהלך 7 השנים האחרונות גבתה המשיבה מכל לקוח חדש שהצטרף לשירותיה ו/או ממנויים קיימים אשר התקשרו עימה בהסכם חדש, תשלומים עבור כחודשיים- עבור החודש בו הוא הצטרף לשירותיה ו/או החודש בו התקשר עם המשיבה בהסכם חדש (או החלק היחסי ממנו) ועבור חודש אחד קלנדרי נוסף שבא אחריו. במקרה של המבקש למשל מדובר בגבייה עבור כל חודש ינואר 2010 וכל חודש פברואר 2010 (בנוסף על מסי ימים מחודש דצמבר, שבו הוא הצטרף לשירותי הטלוויזיה של המשיבה). זאת, במקום לגבות מהם, כפי שהיא הייתה מחויבת מכח הסכם המנוי והרישיון, עבור חודש אחד (או חלק יחסי ממנו) בלבד, ולבצע את הגבייה רק בגין החודש בו ניתנו שירותיה (להבדיל מתשלום עבור שירותים שינתנו בחודש הבא).

97. כלומר, המשיבה גבתה מכל חברי הקבוצה ומחזיקה, והחזיקה, בידה, ביתר, לכל הפחות, סך של דמי מנוי עבור **חודש מלא אחד, כ- 275 ₪**, במשך כל תקופת המנוי של כל אחד מחברי הקבוצה.

98. על המשיבה להשיב לחברי הקבוצה המנויים כיום על שירותיה את דמי גביית היתר וכן לשלם לחברי הקבוצה ריבית פיגורים צמודה והוצאות גבייה בגין גבייה והחזקה זו שלא כדין של כספו של כל אחד מחברי הקבוצה. כמו כן על המשיבה לפצות את חברי הקבוצה בגין נזקי עוגמת נפש שנגרמו להם הנובעים משלילת זכות הבחירה של חברי הקבוצה, והפיכתם למלווים של המשיבה ללא רצונם.

99. בחישוב הנזק שנגרם לחברי הקבוצה יש לחלק את חברי הקבוצה לשתי קבוצות של נפגעים ממעשי המשיבה:

האחת- חברי הקבוצה **המנויים בהווה**, בעת הגשת התביעה, על שירותי המשיבה. לחברי קבוצה אלו יש להשיב את דמי גביית היתר שגבתה מהם המשיבה בסך של 275 ₪ בממוצע, גביית יתר אשר המשיבה מחזיקה בעת הגשת התביעה בידה. בנוסף, יש להשיב להם גביית יתר זו בצירוף ריבית פיגורים צמודה עבור כל חודש שבו החזיקה המשיבה גביית יתר זו, וכן בצירוף הוצאות גבייה (הנקובות בהסכם המנוי) ובצירוף פיצוי עבור עוגמת הנפש שנגרמה להם.

השנייה- חברי הקבוצה שהיו **מנויים בעבר** על שירותי המשיבה, ואשר המשיבה גבתה מהם גביית יתר עבור חודש שלם בסך ממוצע של 275 ₪, החזיקה בגביית יתר זו לאורך כל התקופה בה הם היו מנויים על שירותיה, והשיבה להם גביית יתר זו למעלה מ- 45 יום לאחר התנתקותם משירותי המשיבה ללא הפרשי ריבית והצמדה. לחברי קבוצה אלו יש לשלם ריבית פיגורים צמודה עבור כל חודש שבו החזיקה המשיבה בידה גביית יתר זו וכן הוצאות גבייה (הנקובות בהסכם המנוי) ופיצוי עבור עוגמת הנפש שנגרמה להם.

גודל הקבוצה

100. הקבוצה המיוצגת מכילה את כל מי שהצטרף ב- 7 השנים האחרונות לשירותי הטלוויזיה של המשיבה, אפילו אם מדובר בפרק זמן זניח של מס' ימים. זאת, שכן המשיבה גבתה **מכל אחד** מלקוחותיה גביית יתר של 275 ₪ (בממוצע) במועד הגבייה הראשון. על כן, הקבוצה מכילה גם לקוחות שכבר אינם מנויים על שירותי המשיבה.

101. לצורך חישוב מספר חברי הקבוצה, הכוללת כאמור גם את לקוחות המשיבה שהתנתקו ממנה, מסתמך המבקש על דוחותיה הכספיים של המשיבה המפורסמים באתר האינטרנט של הבורסה לניירות ערך:

בסיום הרבעון השני של 2010, ונכון למועד הגשת התביעה, כפי שעולה מעיון בדו"חות המשיבה וממאמר בעיתון "גלובס" מיום 31.8.10, היו מנויים **892,000 לקוחות על שירותי הטלוויזיה בכבלים של המשיבה** (18,000 פחות מהסך של 908,000 מנויים בתחילת שנת 2010). זאת, לאחר שלפי הדיווח בעיתון "גלובס"- ברבעון הראשון והשני של 2010 הצטרפו לשירותי הטלוויזיה של המשיבה 37,000 מנויים חדשים. כלומר, את שירותי הטלוויזיה של המשיבה עזבו בחציון הראשון של שנת 2010 כ- 56,000 מנויים.

לאור הנתונים לעיל, הערכת המבקש היא כי בכל שנה ב- 7 השנים האחרונות עזבו את המשיבה בממוצע 50,000 לקוחות. מדובר בהערכה שמרנית ביותר אשר מהווה פחות ממחצית מקצב נטישת

הלקוחות בשנת 2010, (כאמור 56,000 בחצי שנה בלבד). על כן, להערכת המבקש עזבו את שירותי הטלוויזיה של המשיבה ב- 7 השנים האחרונות בהערכה מינימאלית כ- 350,000 לקוחות.

יצוין, כי הערכה מינימאלית זו לוקחת בחשבון את העובדה שהעזיבה המאסיבית של לקוחות המשיבה בשנה האחרונה נגרמה במידה רבה כתוצאה מ"השם הטוב" שקנתה לה המשיבה בקרב הציבור וממודעות גוברת והולכת של לקוחותיה להתנהלותה העסקית (שלכנותה חסרת תום לב יעשה חסד רב עימה), להפרות הסכמי המנוי שלהם מצד המשיבה ולשיטותיה הרבות, השונות והמגוונות להוציא מהם כספים שאינם מגיעים לה. לכן ההערכה בשלב זה (ובכפוף לזכות התיקון לאחר שהמשיבה תחשוף את הנתונים המדויקים) היא כי בשנים שקדמו לשנת 2010 קצב עזיבת המשיבה היה איטי יותר.

העתק העמודים הרלוונטיים מהדו"חות הכספיים של המשיבה לשנת 2009, מצ"ב כנספח ט' לתצהיר המבקש התומך בבקשה.

נספח ט'

העתק המאמר מיום 31.8.10 מעיתון "גלובס", מצ"ב כנספח י' לתצהיר המבקש התומך בבקשה.

נספח י'

102. מכך עולה, כי מס' הלקוחות שמונה הקבוצה המיוצגת הנו 892,000, שהנו מספר מנויי המשיבה ערב הגשת הבקשה, בצירוף 350,000 איש שהיו מנויים על שירותי המשיבה בעבר. בסה"כ מונה הקבוצה המיוצגת כ- 1,242,000 איש.

פירוט רכיבי הנזק

103. המבקש מעריך כי במהלך 7 השנים האחרונות, שילם בממוצע כל לקוח שהיה מנוי על שירותי הטלוויזיה של המשיבה דמי מנוי חודשיים בסכום של 275 ₪.

104. הנזק הממוני שנגרם לחברי הקבוצה בגין מעשי המשיבה הנו גביית היתר בסך של דמי מנוי עבור חודש מלא (275 ₪) בממוצע ובכפוף לזכות התיקון לאחר שהמשיבה תחשוף את הנתונים המדויקים) ובצירוף הפרשי ריבית פיגורים והצמדה, וכן הוצאות גבייה, בגין הסכום שהחזיקה המשיבה אצלה ביתר שלא כדין.

105. המבקש יטען, כי בגין גביית יתר זו יש להחיל על המשיבה את אותם הכללים בהסכם המנוי המתאימים למנוי אשר לא שילם למשיבה את חובו במועד (סעיף 16.8), כדלהלן:

"תשלום שהלקוח לא ישלם במועד שנקבע לפירעונו לפי הסכם זה) להלן: "מועד הפירעון המוסכם" (יישא ריבית פיגורים, הפרשי הצמדה והוצאות גבייה, כדלהלן):
ריבית פיגורים בשיעור הקבוע בסעיף 1 לחוק פסיקת ריבית והצמדה, התשכ"א - 1961 לעניין ריבית המשתלמת יחד עם הפרשי הצמדה, בעד התקופה שבין מועד הפירעון המוסכם לבין מועד פירעונו בפועל.
הפרשי הצמדה בשיעור עליית מדד המחירים לצרכן מן המדד שפורסם לאחרונה לפני מועד הפירעון המוסכם עד המדד שפורסם לאחרונה לפני מועד פירעונו בפועל של סכום החוב.
הוצאת גבייה בשיעור 10% מסכום החוב או בשיעור שונה לפי הוראות הדין, ובלבד שחלפו ארבעה עשר ימים לפחות ממועד הפירעון המוסכם."

106. מאחר ויש להחיל על המשיבה את הכללים המפורטים בסעיף 16.8 הנ"ל, על המשיבה להשיב לחברי הקבוצה את גביית היתר שנגבתה מהם, ובנוסף לשלם לחברי הקבוצה:

א. **ריבית פיגורים צמודה** - ריבית פיגורים, הכוללת הפרשי הצמדה למדד, עבור הסך של 275 ₪ וזאת בשיעור הקבוע בסעיף 1 לחוק פסיקת ריבית והצמדה, התשכ"א-1961. ריבית הפיגורים **השנתית** הצמודה הממוצעת ב- 7 השנים האחרונות עמדה על כ- 12% וריבית הפיגורים **החודשית** הנה בממוצע 1% לחודש.

על כן, המשיבה חייבת לכל אחד מחברי הקבוצה דמי ריבית פיגורים בסך של 1% מדמי המנוי (275 ₪), כ- 3 ₪ (כולל ריבית דריבית), עבור **כל חודש** שבו החזיקה בכספי הגבייה הלא חוקית שביצעה.

מאחר ובידי המבקש אין נתונים מדויקים לגבי פרק הזמן הממוצע שבו מנויים ו/או היו מנויים חברי הקבוצה על שירותי המשיבה, הוא מעריך, בהערכה שמרנית מאוד, כי פרק זמן זה הנו כ- 2 שנים (24 חודשים).

ב. **הוצאות גבייה** - בהתאם לאמור בסעיף 16.8 להסכם המנוי לעיל, מאחר והמשיבה נהגה לגבות מחברי הקבוצה הוצאות גבייה בגין תשלומים שלא שילמו במועד, ברי שהוצאות אלה צריכות להיות מושטות **עליה** במקרה **והיא** זו שאינה משלמת את התשלומים שהיא חייבת לחברי הקבוצה במועד.

על כן, על המשיבה לפצות את חברי הקבוצה עבור הוצאות גבייה בסך 10% מהסך של 275 ₪ (27.5 ₪) לאור העובדה שחלפו יותר מ- 14 יום מ"מועד הפירעון המוסכם", שבענייננו הוא למעשה פרק הזמן שממועד תחילת גביית היתר ע"י המשיבה (מועד הגבייה הראשון מכל מנוי, ב- 28 לחודש) ועד למועד החיוב כפי שהיה צריך להיות (ב-28 לחודש הבא).

107. כאמור לעיל, לעניין חישוב הנזק הממוני, מתחלקים חברי הקבוצה לשניים :

חברי הקבוצה המנויים במועד הגשת התביעה על שירותי המשיבה

קבוצה זו כוללת את חברי הקבוצה המנויים במועד הגשת התביעה על שירותי המשיבה, וגודלה, על פי דו"חות המשיבה, הנו כ- **892,000 מנויים**. הנזק שנגרם לחברי קבוצה זו הנו כדלהלן :

א. **דמי גביית יתר** בסך של 275 ₪ בממוצע, דמי מנוי עבור חודש שלם, שאותם מחזיקה המשיבה בידיה שלא כדין. על המשיבה להשיב גביית יתר זו לחברי הקבוצה הללו. מדובר בסך של 275 ₪ כפול 892,000 לקוחות, קרי בסך של **245,300,000 ₪**, המצוי במועד הגשת התביעה בידי המשיבה, ועל המשיבה להשיב לחברי הקבוצה סך זה.

ב. **ריבית פיגורים צמודה** - מאחר והמבקש מעריך כי חברי הקבוצה, המנויים בעת הגשת התביעה על שירותי המשיבה, מנויים על שירותיה כ- 24 חודשים לפחות בממוצע, על המשיבה להשיב לחברי הקבוצה הללו ריבית פיגורים צמודה עבור סך גביית היתר של 275 ₪ בגובה של כ- 3 ₪ עבור כל חודש שבו החזיקה עד כה המשיבה את דמי גביית היתר. מדובר בסך של 3 ₪ כפול 24 חודשים כפול 892,000 לקוחות המשיבה, ובסה"כ- **64,224,000 ₪**, שעל המשיבה לשלם לחברי הקבוצה.

ג. **הוצאות גבייה** - בהתאם לאמור בסעיף 16.8 להסכם המנוי לעיל, על המשיבה לפצות את חברי הקבוצה עבור הוצאות גבייה בסך 10% מהסך של 275 ₪. **מדובר בסך של 27.5 ₪ כפול 892,000 לקוחות המשיבה ובסה"כ- 24,530,000 ₪**.

בסך הכל, הנזק הממוני שנגרם לחברי הקבוצה המנויים בעת הגשת התביעה על שירותי המשיבה עומד על סכום של **334,054,000 ₪** (שלוש מאות שלושים וארבעה מיליון וחמישים וארבעה אלף שקלים חדשים).

חברי הקבוצה שהיו מנויים בעבר על שירותי המשיבה והתנתקו משירותיה

קבוצה זו כוללת את חברי הקבוצה שהיו מנויים בעבר על שירותי המשיבה והתנתקו ממנה טרם הגשת תביעה זו, וגודלה, על פי דו"חות המשיבה, הנו כ- **350,000 מנויים**. מחברי קבוצה זו נגבתה גם כן גביית יתר של חודש שלם, והמשיבה החזיקה בגביית יתר זו בידיה עד לאחר התנתקות חברי הקבוצה. המשיבה אמנם השיבה לחברי קבוצה אלו את גביית היתר הנ"ל למעלה מ- 45 יום לאחר התנתקותם, אך היא עשתה זאת ללא הפרשי ריבית והצמדה. על כן, הנזק שנגרם לחברי קבוצה אלו הנו כדלהלן:

א. **ריבית פיגורים צמודה**- המבקש מעריך כי חברי הקבוצה הללו היו מנויים על שירותי הטלוויזיה של המשיבה כ- 24 חודשים לפחות בטרם התנתקו. אולם, בפועל המשיבה מחזיקה בכספי לקוחותיה גם לאחר סיום מתן השירותים ללקוחותיה וזאת לכל הפחות למשך 60 ימים נוספים (45 ימי עבודה) וזאת מכח סעיף 16.7 להסכם המנוי. על כן מדובר בריבית פיגורים עבור פרק זמן של 26 חודשים בממוצע. על המשיבה להשיב לחברי הקבוצה הללו ריבית פיגורים צמודה עבור סך גביית היתר של 275 ₪ בגובה של כ- 3 ₪ עבור כל חודש שבו החזיקה המשיבה את דמי גביית היתר במקום שיהיו כספים אלו בידי חברי הקבוצה. מדובר בסך של 3 ₪ כפול 26 חודשים כפול 350,000 לקוחות המשיבה בעבר, ובסה"כ- **27,300,000 ₪**, שעל המשיבה לשלם לחברי הקבוצה.

ב. **הוצאות גבייה**- בהתאם לאמור בסעיף 16.8 להסכם המנוי לעיל, על המשיבה לפצות את חברי הקבוצה עבור הוצאות גבייה בסך 10% מהסך של 275 ₪. מדובר בסך של 27.5 ₪ כפול 350,000 לקוחות המשיבה בעבר, ובסה"כ- **9,625,000 ₪**.

אמור איפוא, הנזק הממוני שנגרם לחברי הקבוצה שהיו מנויים בעבר על שירותי המשיבה והתנתקו משירותיה עומד על סכום כולל של **36,925,000 ₪**.

הפיצוי המבוקש על-ידי המבקש בגין נזק ממוני עבור נזקי הקבוצה המיוצגת כולה עומד על סך של 370,979,000 ש"ח לכל הקבוצה המיוצגת.

נזק שאינו ממוני- עוגמת נפש

108. כמפורט בסעיפים 73-79 לעיל, לחברי הקבוצה נגרם נזק לא ממוני בדמות עוגמת הנפש שנגרמה להם בשל מעשי המשיבה. המבקש מעריך את נזק עוגמת הנפש שנגרם לכל אחד מחברי הקבוצה בכ- 50 ₪. מאחר והקבוצה המיוצגת כולה מונה 1,242,000 איש, נזק עוגמת הנפש שנגרם לחברי הקבוצה המיוצגת כולה מוערך בסך של **62,100,000 ₪**.

סיכום סך הנזק שנגרם לקבוצה המיוצגת כולה

109. להלן סיכום רכיבי הנזק שנגרם לקבוצה המיוצגת כולה:

חברי הקבוצה המנויים כיום על שירותי המשיבה בעת הגשת התביעה:

דמי גביית יתר- 245,300,000 ₪

ריבית פיגורים צמודה- 64,224,000 ₪

הוצאות גבייה - ₪ 24,530,000

סה"כ - ₪ 334,054,000

חברי הקבוצה שהיו מנויים בעבר על שירותי המשיבה:

ריבית פיגורים צמודה - ₪ 27,300,000

הוצאות גבייה - ₪ 9,625,000

סה"כ - ₪ 36,925,000

נזק שאינו ממוני לקבוצה המיוצגת כולה:

עוגמת נפש - ₪ 62,100,000

סה"כ נזק ממוני ושאינו ממוני שנגרם לקבוצה המיוצגת כולה - ₪ 433,079,000.

110. לסיכום, נזקי הקבוצה המיוצגת כולה בגין מעשי המשיבה עומדים על סך כולל של ₪ 433,079,000 (ארבע מאות שלושים ושלושה מיליון, שבעים ותשעה אלף שקלים חדשים) לכל חברי הקבוצה המיוצגת. על המשיבה לשלם סך זה לחברי הקבוצה בתוספת הפרשי ריבית והצמדה מיום הגשת התביעה ועד לתשלום בפועל.

VII. התקיימות התנאים לאישור התביעה כתובענה ייצוגית

VII.A. התובענה דנן נכללת בגדר סוגי התביעות המפורטים בתוספת השנייה לחוק תובענות

ייצוגיות

111. על-פי סעיף 3 לחוק תובענות ייצוגיות, "לא תוגש תובענה אלא בתביעה כמפורט בתוספת השנייה או בעניין שנקבע בהוראת חוק מפורשת כי ניתן להגיש בו תובענה ייצוגית".

112. על-פי סעיף 1 לתוספת השנייה לחוק תובענות ייצוגיות, ניתן להגיש תובענה ייצוגית "נגד עוסק, כהגדרתו בחוק הגנת הצרכן, בקשר לעניין שבינו לבין לקוח, בין אם התקשרו בעסקה ובין אם לאו".

113. "עוסק" מוגדר בסעיף 1 לחוק הגנת הצרכן כ"מי שמוכר נכס או נותן שירות דרך עיסוק, כולל יצרן". הגדרה זו כוללת את המשיבה, כמי שעסקה הנו מתן שירותי טלוויזיה בכבלים למנוייה. "צרכן" מוגדר בסעיף 1 לחוק כ"מי שקונה נכס או מקבל שירות מעוסק במהלך עיסוקו לשימוש שעיקרו אישי, ביתי או משפחתי". הגדרה זו חלה על המבקש וחברי הקבוצה כמי שקיבלו מהמשיבה שירותי טלוויזיה בכבלים בתשלום.

VII.B. למבקש עילת תביעה אישית (סעיף 4(א)(1) לחוק תובענות ייצוגיות)

114. כפי שפורט בבקשה זו לעיל, ובכתב התביעה המצ"ב כנספח א' לבקשה, למבקש עילת תביעה אישית כנגד המשיבה.

VII.ג. התביעה מעוררת שאלות מהותיות של עובדה ומשפט המשותפות לכלל חברי הקבוצה (סעיפים 4(א) ו- 8(א)(1) לחוק תובענות ייצוגיות)

115. בענייננו, השאלות העובדתיות והמשפטיות הניצבות בבסיס התביעה הינן משותפות לכל חברי הקבוצה שכן הסכם המנוי, רישיון המשיבה והוראות הדין הרלבנטיות לתביעה חלות ביחסים שבין המשיבה לבין כלל לקוחותיה, חברי הקבוצה. משכך, השאלות להלן האם המשיבה הפרה את הוראות הדין משותפות לכלל חברי הקבוצה:

א. האם המשיבה רשאת הייתה לגבות תשלום דמי מנוי קבועים מחברי הקבוצה עבור חודש נוכחי וגם עבור החודש הקלנדרי שבא בעקבותיו, קרי עבור שני חודשים במועד גבייה אחד, בניגוד לאמור בסעיף 16.3.1 להסכם המנוי ובניגוד לתנאי רישיונה המחייבים אותה לגבות עבור חודש אחד בלבד?

ב. האם המשיבה רשאת הייתה לגבות מחברי הקבוצה דמי מנוי מראש עבור חודש קלנדרי שלאחר מועד הגבייה, שבו טרם סופקו שירותי המשיבה לחברי הקבוצה, בניגוד להוראות הסכם המנוי, ותנאי רישיונה?

ג. האם המשיבה רשאת הייתה להחזיק בדמי המנוי שגבתה ביתר משך כל תקופת המנוי של לקוחותיה מבלי לשלם להם ריבית על כך?

ד. האם חברי הקבוצה זכאים להפרשי ריבית פיגורים, הצמדה והוצאות גבייה בגין הסכומים שנגבו מהם שלא כדין ע"י המשיבה?

ה. האם חברי הקבוצה זכאים לפיצוי כספי בגין עוגמת הנפש שנגרמה להם בגין עוולות המשיבה כלפיהם?

VII.ד. קיימת אפשרות סבירה שהתביעה תוכרע לטובת חברי הקבוצה (סעיף 8(א)(1) לחוק תובענות ייצוגיות)

116. טענות המבקש בדבר הפרת הוראות החיקוק הרלבנטיות על ידי המשיבה מבוססות על ראיות מוצקות, ובכלל זה על הסכמי המנוי של המבקש וחברי הקבוצה, רישיון המשיבה, חשבוניות שהנפיקה המשיבה והתכתבויות בין המבקש והמשיבה.

117. הפרת הסכם המנוי והרישיון ע"י המשיבה הנם ברורים מאליהם לאור מילותיהם המפורשות של הסכם המנוי ושל הרישיון, ולאור התנהגותה המפורשת של המשיבה בניגוד אליהם.

VII.ה. תובענה

ERROR: syntaxerror
OFFENDING COMMAND: %ztokenexec_continue

STACK:

-filestream-